

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
24

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού καὶ οἱ δύο νᾶνοι παρακολουθοῦν κρυμμένοι τὴ μυστικὴ συναντήσῃ τοῦ Ταρζάν μετὸν Φύλαρχο.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

Τὰ χέρια τοῦ Ἑλληνα γίγαντα τῆς Ζούγκλας εἶναι ἀτσαλένια! Καὶ ἡ δύναμί του ὑπεράνθρωπη! Ἄν σφίξῃ μιὰ πέτρα, τὴν τρίβει λὲς κ' εἶναι σθῶλος ἀπὸ ξεραμένη λάσπη!...

Μὲ τὰ χέρια αὐτὰ ὁ Γκαούρ ἀρπάζει τὸν τερατόμορφο ἀράπη. Κ' ἐκεῖνος ὁ ἀμοιρος σπαράζει, χτυπιέται καὶ ζητάει νὰ γλυτώσῃ οὐρλιάζον

τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΥ

τας.

Ὅμως χαμένοι πάνε οἱ κόποι του!...

Οἱ παλάμες τοῦ μελαμποῦ γίγαντα σφίγγουν σὰν μέγγε-νες τὰ μπράτσα τοῦ ἀγρίου μαύρου!... Καὶ τὸν παρασύρει μὲ βίαισι πρὸς τὴ «Σπηλιά τοῦ Τρόμου».

Ἔτσι γρήγορα φθάνουν ἐκεῖ. Περνᾶνε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά της. Ἀπ' τὸ σκοτεινὸ βάθος τῆς φοβερῆς αὐτῆς σπηλιάς

ξεχύνεται τὸ μεγάλο ποτάμι.
'Εκεῖ βρίσκεται ἡ πηγή του!

Τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ εἶναι θολὰ καὶ μαυροπράσινα. Πεινασμένοι κροκόδειλοι ξεπετιῶνται μέσ' ἀπ' αὐτά, ἀνοίγοντας λαίμαργα τὶς τεράστιες μασέλες τους...

Ὁ Γκαούρ σηκώνει τώρα τὸν γιγαντώσωμο ἀράπη πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποῦ θὰ σήκωνε κ' ἓνα μικρὸ ζαρκαθάκι. Καὶ κάνει νὰ τὸν πετάξῃ στὰ μαυροπράσινα νερά. Ἴσως κατὰ τ' ἀνοιχτὰ σαγόνια τοῦ πιδὲ μεγάλου ἀπ' τοὺς κροκόδειλους.

Ὅμως δὲν τὸ κάνει. Σταματάει ἀπότομα κι ἀφουγγάζεται. Σὰ ν' ἀκούῃ τὴ φωνὴ τῆς συνειδησέως του. Ὑστερα ἀναρωτιέται μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια του:

— Θὰ ἴθελαι ἐγὼ νὰ μὲ σπαράξουν οἱ κροκόδειλοι;
"Ὅχι βέβαια... Τότε γιατί νὰ κάνω κάτι ποῦ δὲν θέλω νὰ μοῦ κάνουνε;

Ἀμέσως παρατάει κάτω τὸν τερατόμορφο ἀράπη καὶ μουγγρίζει ἀγρία:

— Συχαμερὸ σκουλίκι!... Τί θέλεις καὶ ζῆς; Πέσε μονάχος στὰ νερά... Οἱ κροκόδειλοι σὲ περιμένουνε... Εἶναι ἔτοιμοι νὰ καθαρίσουνε τὴ Ζούγκλα ἀπὸ τὴ θρωμιά σου!...

Ὁ τρομοκρατημένος μαύρος γονατίζει μπροστὰ στὸν Γκαούρ καὶ κάνει νὰ φιλήσῃ τὰ γυμνά ποδάρια του. Ὁ

περήφανος "Ελληνας τὸν ἐμποδίζει μ' ἓνα σπρώξιμο τοῦ ποδαριοῦ του.

Ὁ ἀράπης σηκώνει τώρα τὰ χέρια σὰ νὰ προσεύχεται στὸ θεό του:

— Ἀφέντη μου, τοῦ λέει κλαψιάρικα. Χάρισέ μου τὴ ζωή!... Ἀφοῦ ὁ Ταρζάν ζῇ, ἐγὼ γιὰ χάρι σου θὰ τὸν σκοτώσω!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας γίνεταί ἔξω φρενῶν.

— Κακοῦργε τοῦ φωνάζει. Μπορεῖ ὁ Ταρζάν νὰ εἶναι ἐχθρὸς μου... Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι δολοφόνος!

Καὶ ἀπλώνει τὶς τεράστιες χεροῦκλες του γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ πάλι.

Ὁ τερατόμορφος ἀράπης ξαφνιαάζεται τρομαγμένος καὶ κάνει νὰ ξεφύγῃ...

Στὴν προσπάθειά του ὁμως αὐτὴ, γλυστράει, ἀλλοίμονο! Καὶ πέφτει στὰ μαυροπράσινα θολὰ νερά τοῦ ποταμοῦ ποῦ κυλάει μέσα στὴ Σπηλιά τοῦ Τρόμου!...

Τὴν ἴδια στιγμή, τ' ἀπεραντα σαγόνια ἐνὸς κροκόδειλου τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ πόδια.

"Ενας ἄλλος κροκόδειλος τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ κεφάλι. Τὸν τραβᾶνε καὶ τὸν κόβουν στὴ μέση. Τὸν μοιράζονται δίκαια...

Τὰ νερά τῆς σπηλίδας θάφονται τώρα κόκκινα!...

Ο ΓΚΑΟΥΡ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΕΙ

Ὁ γιγαντώσωμος "Ελλη-

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας χτυπήθηκε μονάχος του κάποτε με τὴν πρωτόγεννη αὐτὴ φυλὴ. Πάνω ἀπὸ ἑκατὸ ἀρπαξέες κατάρρε νὰ ἐξοντώσῃ με τὸ μαχαίρι του

νας — ὅπως εἶδαμε καὶ ξέρουμε — φεύγει ἀπὸ τὴ Χαράδρα τοῦ Κόκκινου Σκροπιοῦ (*), χωρὶς νὰ μονομαχήσῃ με τὸν Ταρζάν.

Καὶ παίρνει ἀργὰ τὸ ἀτέλειωτο μονοπάτι πὺ θὰ τὸν θγάλλῃ στὸ θεόρατο πέτρινο θουνό του.

Ἐκεῖ, θρῖσκονται: ἡ ἀγαπημένη του πανώρια Ταταμπού, ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο, καὶ ἡ μελιστάλακτη Χουχού, ἡ τὸ «Μαῦρο τριαντάφυλλο τῆς Ζούγκλας» ὅπως θέλει νὰ τὴ λένε!...

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 23 πὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ο ΜΠΑΡΜΠΑΔΕΙ-ΝΟΣΑΥΡΟΣ»,

Ὁ Γκαοῦρ ἔχει ἀποφασίσει νὰ τοὺς πάρει ὅλους μαζί του καὶ νὰ φύγουν τώρα μακριὰ. Σὲ κάποια ἄλλη, πὺ ἀγρία περιοχὴ τῆς ἀπέραντης παρθένας Ζούγκλας.

Δὲν θαστάει ἡ καρδιά του νὰ χτυπηθῇ με τὸν Ταρζάν. Δὲν θέλει νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀνθρώπο πὺ κάποτε στὶς φλέβες του κύλησε τὸ δικό του περήφανο ἐλληνικὸ αἷμα! Θέλει νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον κι' ἥσυχο στὴν περιοχὴ αὐτὴ πὺ ζῇ καὶ θασιλεύει.

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα πὺ ἀκούει τὴν ἀπόφασί του νὰ ἐξητευθῇ, συμφωνεῖ πρόθυμα καὶ με μεγάλη χαρὰ :

— Ναί, ἀγαπημένε μου! Ἐ-

γώ θά σέ ακολουθήσω όπου κι' αν πάς!

Ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία ἔχει μιά μικρή ἐπιφύλαξι :

— Μάλιστα, καλὲ ἀφέντη μου! Κι' ἐλόγου μου θὰ λάβω μέρος εἰς τήν... κρουαζιέραν, φτάνει νά ρθῇ μαζί μας καὶ ὁ Ποκοπικάρος μου! Μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιδλάς!

Ὁ μικροσκοπικὸς νάνος σφίγγει τῇ λαθὴ τῆς θρυλικῆς σκουριασμένης χατζάρας του :

— Τοῦ λόγου μου, ὅχι! φωνάζει. Θά μείνω ἐνθάδε γιὰ νά καθαρίσω τὸν Ταρζάν. Γουστάρω νά γίνω Λύτοκράτορας τῆς Ζουγκλὸς! Ἀμέεε;...

Ἡ Χουχοῦ τὸν θερμοπαρκαλάει :

— Καλὲ ἔλα μαζί μας «Ἄντρακλά» μου! Καλὲ, μὴν ἐπιμένῃς νά μείνῃς ἐνθάπται!

Ὁ Ποκοπικό μурμουρίζει θαρεῖα :

— Εἶπα καὶ ἐλόγησα: Δὲν παγαίνω πουθενά!

Ἡ πυγμαία προσπαθεῖ νά τὸν μεταπείσῃ :

— Καλὲ, δὲν εἶναι σωστὸ νά τὰ θάλλῃς μὲ τὸν Ταρζάν! Μπορεῖ, κατὰ λάθος, νά σὲ πατήσῃ. Καὶ θὰ σπάσῃς σάν κορηός, Ποκοπικάκι μου! Μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιδλάς!...

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ ἐτοιμάζονται νά φύγουν χωρὶς νά προσέχουν τοὺς δυὸ νάνους.

Ἔτσι, σὲ λίγο ξεκινᾶνε, κατεβαίνουν τὰ τρομακτικὰ βράχια τοῦ βουνοῦ τους καὶ φθά-

νουν κάτω...

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας εἶναι δακρυσομένος. Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» ξεσπάει κάθε τόσο σὲ λυγμούς. Καὶ σὲ μιά στιγμή τὸν ρωτᾷει οἰγὰ :

— Θά φύγουμε λοιπὸν χωρὶς ν' ἀποχαιρετήσουμε τὸν Νταμπούχ; Μὴ ξεχνᾷς πὼς φέρθηκε τόσο καλὸς μαζί μας!...

— Δίκιο ἔχεις, τῆς ἀποκρίνεται ὁ Γκαούρ. Θά περάσουμε ἀπὸ τὸ δέντρο του νά τὸν δοῦμε.

.....

Πάνω στὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ, ἡ μελιστάλακτη Χουχοῦ λέει στὸν τύραννο τῆς καρδιάς τῆς :

— Καλὲ, ἐγὼ παγαίνω, Ποκοπικάκι μου! Τοῦ λόγου σου τί θὰ κάνῃς; Θά ξεκουμπιστῇς, γιὰ θά μείνῃς ἐνθάπται;

Ὁ Ποκοπικό ὑποχωρεῖ:

— Πᾶμε, μωρὴ Μαμζέλ. Δὲν βαστάει ἡ καρδιά μου ν' ἀφήσω τὸν Γκαουράκο ἀπροστάτευτο! Τὸ λυπᾶμαι τὸ φουκαριάρικο!...

Ἡ Χουχοῦ καμαρώνει τὸν «Ἄντρακλά» τῆς:

— Μπράβο!... Ἔτσι σὲ θέλω, τζίτζιφιόγκο μου!...

Ὁ νάνος κορδώνεται:

— Ἀμέ!... Τέτοιος εἰμ' ἐγώ: Προστάτης τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνάτων!...

Ἡ πυγμαία τὸν ρωτᾷει πα-

ραπονεμένα:

— Καλέ, κι' έμένα ποθμαι...
παχειά, δέν βά μέ προστα-
τεύης;

.....

Οι δυο νάνοι κατεβαίνουν
καθυστερημένοι τά βράχια
τοῦ βουνού...

Τέλος, όλοι μαζί σμίγουν
κάτω και παίρνουν τὸ δρόμο
γιά τὸ θεόρατο δέντρο. Έκει
πού ὁ τρομακτικός γοριλλάν-
θρωπος ἔχει στήσει τὴ θεόρα-
τὴ καλύβα του.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΚΙ' Ο ΡΑΒΑΧΙ

Οι τέσσερες σύντροφοι πού
πῆραν τὴν απόφασι νά ξενη-
τευτοῦν, προχωροῦν ἀρκετά.
Έχουν ξεπεράσει τὴ μισή ἀ-
πόστασι, ὅταν ξαφνικά, ἀν-
θρώπινες φωνές φθάνουν σι'
αὐτιά τους.

Ὁ Γκαούρ γνέφει στὴν Τα-
ταμπού και στοὺς νάνους νά
σταθοῦν και νά κάνουν ἡσυ-
χία.

Έτσι, ὅλοι μένουν ἀκίνητοι
και ἀφουγγράζονται.

Εἶναι οἱ φωνές δυο ἀνθρώ-
πων πού κουβεντιάζουν δυνα-
τά, σίγουροι πὼς στὴν ἔρημη
αὐτὴ περιοχὴ πού θρίσκονται,
κανένας δέν τοὺς ἀκούει.

Ἡ μιά φωνή εἶναι πολὺ
γνώριμη και στοὺς τέσσερες
συντρόφους. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ
δοξασμένου Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκλας.

— Φύλαρχε Ραβάχ, ἀκούγε-

ται νά λήθ ὁ Ταρζάν. Εἶμαι
σύμφωνος μαζί σου. Θά ὀθς
βοηθῶ νά χτυπήσετε τὴ φυ-
λὴ τοῦ Βάλα—Ντόν. Καὶ γρή-
γορα, ἡ «Σπηλιά τοῦ Τρό-
μου» μέ τοὺς ἀτίμητους θη-
σαυροὺς τῆς θά γίνῃ δική σας.

Ἡ φωνὴ τοῦ λευκοῦ γίγαν-
τα σταματᾷ τῶρα. Κι' ἀμέ-
σως ἀκούγεται μιὰ ἄλλη φω-
νή, θαρειά και ἄγρια, πού σί-
γουρα θά εἶναι τοῦ φύλαρχου
Ραβάχ.

— Ὅσο γιά μένα, μὴ φο-
βάσαι, Ταρζάν. Θά κρατήσω
τὸ λόγο πού σοῦδωσα... Ἀμέ-
σως τῶρα θά στείλω τοὺς πο-
λεμιστὲς μου νά κυκλώσουν
τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Ὁ
Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού γρή-
γορα θά πέσουνε στὰ χέρια
τους. Καὶ δέν θ' ἀργήσουμε
νά στοὺς φέrouμε δεμένους
στὴ σπηλιά σου...

.....

Ὁ Γκαούρ πού τοὺς ἀκούει,
τρίζει μέ λύσσα τὰ δόντια. Καὶ
μουρμουρίζει ἔξω φρενῶν :

— Ὁ Ταρζάν γίνεται σύμ-
μαχος μέ τοὺς Καννίβαλους!
Μόνο και μόνο γιά νά μάς κά-
νῃ κακό!...

Καὶ προσθέτει μέ θλίψη:

— Κι' ἐγὼ δέν χτυπήθηκα
μαζί του στὴ χαράδρα τοῦ
Κόκκινου Σκροπιοῦ πού ζή-
τησε νά μονομαχήσουμε. Για-
τί φοβήθηκα μὴ τὸν σκοτώ-
σω ! (*).

(*) Διάβασε τὸ προηγούμε-
νο τεῦχος.

‘Αμέσως γυρίζει και λέει σιγά σιγή Ταταμπού:

— Πάρε τὸν Ποκοπίκο και τὴ Χουχού και πηγαίντε γρήγορα στὸν Νταμπούχ.

— Κι’ ἐσύ θὰ μείνης ἐδῶ ; τὸν ρωτᾷ ἡ μελαψή ‘Ελληνίδα.

— Ναί...

— Γιατί;

— Θὰ χτυπηθῶ με τοὺς μαύρους τοῦ φύλαρχου Ραχάθ, ποὺ θὰ κυκλώσουν τὸ πέτρινο θουνό μας. Πρέπει νὰ τιμωρήσω τὸν Ταρζάν...

Ὁμως, ἡ Ταταμπού μένει ἀκλόνητη στὴ θέσι της. Δὲν δείχνει καμμιά διάθεσι νὰ φύγῃ.

— Πήγαινε λοιπόν, τῆς ξαναλέει ὁ Γκαούρ.

— “Ὁχι, τοῦ ἀποκρίνεται ἀποφασιστικά. Θὰ μείνω κοντά σου και τώρα και πάντοτε. Θὰ σέ βοηθήσω νὰ νικήσης κι’ αὐτὴ τὴ φορά. “Αν πάλι εἶναι γραφτό σου νὰ σκοτωθῆς, θὰ πεθάνουμε μαζί. Τί νὰ τὴν κάνω τὴ ζωὴ μου χωρὶς ἐσένα!

‘Ο Ποκοπίκο μουρμουρίζει θαρεὰ και ἀγέρωχα:

— Τοῦ λόγου μου λυᾶμαι, μὰ δὲν θὰ πεθάνω μαζί σας!... Πρέπει νὰ μείνῃ και κάποιος ζωντανός γιὰ νὰ σᾶς κάνῃ τὰ ...σαράντα!

‘Η Χουχού ψιθυρίζει μελιστάλακτα:

— Καλέ, κι’ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι νὰ πεθάνω και νὰ φάῃ τὰ κάλλη μου ἢ μαύρη γῆς! Μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιόλας!...

Και προσθέτει κάνοντας νὰ φύγῃ :

— ‘Αλεθρουάρ, τὸ λοιπὸν και καλὴ ἀντάμωσις!

‘Ο Ποκοπίκο τὴ συγκρατεῖ:

— Γιατί φοβάσαι, μωρὴ Μαμζέλ; ‘Εγὼ εἰμαι ἐδῶ!

— Καλέ τί μᾶς λές; τοῦ κάνει ναζιάρικα ἡ πυγμαία. ‘Εσύ ποὺ δὲν φοβάσαι, κάτ’ ἐδῶ νὰ σέ ψήσουνε ζωντανό οἱ ἀραπάδες...

Και γυρίζοντας, φεύγει ἀργά.

‘Ο νᾶνος σκουντᾷ τὸν Γκαούρ.

— “Ε, καπετάν Μαντράχαλε, τοῦ λέει. Τοῦ λόγου μου θὰ πάω μαζί της, με τὸ συμπαθεῖο. Φαίνεται πὼς φοβάται ἡ φουκαριάρα... Δὲν εἶναι σωστό, τὸ λοιπὸν, νὰ τὴν ἀφήσω μονάχη κι’ ἀπροστάτευτη!

Και τὸ θάζει στὰ πόδια πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποῦ εἶχε πάρει και προχωρεῖ ἡ Χουχού.

‘Ο Γκαούρ γυρίζει και κυττάζει μ’ εὐγνωμοσύνη και θαυμασμό τὴν πανώρια κι’ ἀγνὴ συντροφισσά του.

— Θὰ μείνης μαζί μου, λοιπόν; τὴ ρωτᾷ σιγά.

— Ναί...

— Τότε, ἔλα νὰ κρυφτοῦμε κάπου. “Αμα ὁ Ταρζάν κι’ ὁ Ραθάχ φύγουνε, θὰ τοὺς παρακολουθήσουμε...

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΣΠΗΛΙΑΣ

Φέρ-Χούρ, λένε οἱ Ἰθαγεῖ!

Ἡ πανώρια Ταταμπού νονατίζει πλάϊ σὸν Ταρζάν. Κολλάει τὸ αὐτί της στὸ στήθος του κι ἀφουγγράζεται μ' ἐνδιαφέρον ἂν χτυπήν ἡ καρδιά του.

νεῖς τὸ μεγάλο ποτάμι τῆς Ζούγκλας ποὺ ἔχει τὴν πηγὴ του μέσα σὲ μιὰ μεγάλη φοβερὴ σπηλιά. Στὴ «Σπηλιά τοῦ Τρόμου!

Ἐκεῖ, σὲ αὐτὸ τὸ μέρος ζῇ ὁ φύλαρχος Βάλα—Ντόν μὲ τὴν ἄγρια φυλὴ του.

Ἄλλα παιδιά δὲν ἔχει ἐξὸν ἀπὸ μιὰ μονάκριβη κόρη, τὴν πανέμορφη Ζουρβί.

Στὸ ὕψος βάθος τῆς «Σπηλιάς τοῦ Τρόμου» θρῖσκονται ἀμέτρητο χρυσάφι καὶ πολυτίμητα πετράδια! Καὶ ἄλλος ὁ ἀτίμητος αὐτὸς θησαυρὸς ἀνῆκει στὴν εὐτυχισμένη Ζουρβί, τὴν ξακουσμένη γιὰ τὴν ὁμορφιά της. Εἶναι ἡ προίκα ποὺ θὰ πάρῃ σὰν θρεθῇ ὁ ἄν-

τρας ποὺ θ' ἀποφασίσῃ νὰ κάμῃ αὐντροφο τῆς ζωῆς της...

Τὸν ἀτίμητο αὐτὸ θησαυρὸ ποὺ θρῖσκεται — ὅπως εἶπαμε — στὴ σπηλιά, τὸν φρουροὺν οἱ τρομεροὶ κροκόδειλοι ποὺ ζοῦν στὴν πηγὴ τοῦ ποταμοῦ.

Κανένας δὲν τόλμησε ποτὲ νὰ τὰ θάλῃ μὲ τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους φρουροὺς γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὸ χρυσάφι καὶ τὰ πολυτίμητα πετράδια τῆς Ζουρβί.

Μονάχα ἓνας: ὁ φύλαρχος Βάλα—Ντόν ἔχει τὴ μαγικὴ δύναμι ν' ἀποκοιμίζει τοὺς κροκόδειλους. Μόνον αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ θγάλλῃ ἀπ' τὰ νερά τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ. Φθάνει νὰ ψιθυρίσῃ τρεῖς μαγικὰς λέξεις...

“Όμως, σέ μικρή απόστασι από τή «Σπηλιά τοῦ Τρόμου» ζή καί μία ἄλλη ἀγρία φυλή ἰθαγενῶν. Ἀρχηγός τῆς εἶναι ὁ τερατόμορφος κι' ἀπαίσιος Ραθάχ. Ὁ μαύρος φύλαρχος πού τόν ἀκούσαμε νά κούβεντιάζη μέ τόν Ταρζάν.

Ὁ Ραθάχ εἶναι πολὺ πιὸ νέος ἀπὸ τόν φύλαρχο Βάλα-Ντόν καί ἀπὸ καιρὸ ἔχει ἐρωτευθῇ τρελλά τὴν πανέμορφη Ζουρβί.

Κάποτε, πῆρε τὸ θάρρος νὰ παρουσιασθῇ στὸν πατέρα τῆς καί νὰ ζητήσῃ νὰ τὴν παντρευθῇ.

Ὁ Βάλα-Ντόν ὅμως τὸν ἔδωξε μέ περιφρόνησι, λέγοντάς του :

— Πήγαινε πρώτα καί σκύψε στὰ ἴσυχια νερά κάποιας λίμνης, γιὰ νὰ δῆς τὸ τερατόμορφο πρόσωπό του!... Κι' ὕστερα ἔλα νὰ μοὶ πῆς ἀνέπτυξαι νὰ δώσω τὴν πανώρια κόρη μου σ' ἕνα θρυκόλακα σάν κι' ἐσένα!

Ἡ προσβολὴ θέβαια ἦταν θαιρεϊά κι' ὁ ἀπαίσιος Ραθάχ θυμῶνει ἀφάνταστα καί ὀρκίζεται στοὺς ἀγρίους θεοὺς τῆς φυλῆς του νὰ ἐκδικηθῇ.

Μὰ πῶς, ὅμως; Ὁ Βάλα-Ντόν εἶναι δυνατὸς φύλαρχος κι' οἱ πολεμιστὲς του ἀμέτρητοι. Ἄν τοῦ ἐπιτεθῇ, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κάνῃ τίποτα. Χρειάζεται ἕνας ἀξιὸς κι' ἀτρεπὴς βοηθός. Κι' αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Ταρζάν, τὸν παντοδύναμο ἄρχον-

τα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ραθάχ ξέρει καλὰ πῶς ὁ πατέρας τῆς Ζουρβί καί οἱ ἀγριοὶ πολεμιστὲς του τρέμουν τὸν Ταρζάν...

Κάποτε, ὁ λευκὸς αὐτὸς γίγαντας εἶχε χτυπηθῇ μέ τὴ φυλὴ τοῦ Βάλα-Ντόν. Καί μέ τὸ φονικὸ μαχαίρι του καταφέρνει νὰ σπεύρῃ τὸν ὄλεθρο καί τὸ χαμὸ στοὺς πολεμιστὲς του!...

Ἡ Ζουρβί τότε ἦταν πολὺ μικρή. Ἀκόμα νοιώθει ρίγη τρόμου σάν φέρνει στὸ νοῦ τῆς τὸ μακελειὸ πού γίνηκε! Σάν ἀπὸ θαύμα εἶχε σωθῇ κι' αὐτὴ καί ὁ πατέρας τῆς.

Ὁ Βάλα-Ντόν —ὅπως εἴπαμε — ξέρει τρεῖς μαγικὰς λέξεις. Αὐτὲς ψιθύρισε κι' ἔκανε ν' ἀποκοιμηθοῦν οἱ φοβεροὶ κροκόδειλοι. Ἔτσι μπόρεσε νὰ κρυφθῇ μαζί μέ τὴ μοναχοκόρη του στὸ θάθος τῆς «Σπηλιάς τοῦ Τρόμου» καί νὰ γλυτώσουν τὸ θάνατο πού τοὺς περιμένε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ μανιασμένου λευκοῦ γίγαντα.

Ὁ τερατόμορφος φύλαρχος Ραθάχ, ἔχει θάλῃ τώρα στὸ νοῦ του ν' ἀποκτήσῃ μέ τὴ θία τὴν πανέμορφη Ζουρβί καί τοὺς ἀμέτρητους θησαυροὺς τῆς προίκας τῆς.

Φεύγει λοιπόν, γιὰ νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὸν Ταρζάν στὴ σπηλιά του. Τὸν συναντᾷ ὁμοίως τυχαία σάν ἀνέβαινε ἀπ' τὴ χαράδρα τοῦ Κόκκινου Σκροπιοῦ, μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Γκαούρ.

Ὁ φύλαρχος Ραθάχ δὲν εἶναι μονάχα κακός. Εἶναι καὶ καταχθόνιος ἄνθρωπος μὲ σατανικό μυαλό. Ξέρει πῶς τὸ χρῶσι καὶ τὰ πολύτιμα πετράδια δὲν πολυσυγκινῶν τὸ λευκὸ γίγαντα :

— Ἀρχοντά μου, τοῦ λέει, σκύβοντας μὲ δουλοπρέπεια μπροστά του. Μὲ τοὺς λίγους πολεμιστὲς τῆς φυλῆς μου θέλω νὰ χτυπήσω ἕναν παλιὸ ἐχθρό σου, τὸν φύλαρχο Βάλα-Ντόν!...

— Καὶ δὲν τὸν χτυπᾷς, τοῦ ἀποκρίνεται ἀδιάφορα ὁ Ταρζάν. Τὴ φοβάσαι; Μὴ σέ... μαλλῶσω;

— Ὅχι, Ἀφέντη μου, τοῦ κάνει ὁ Ραθάχ. Μὰ ὁ ἀντίπαλός μου εἶναι πιὸ δυνατός ἀπὸ μένα μὲ τοὺς ἀμέτρητους πολεμιστὲς του... Θὰ μπορέσω νὰ τὸν νικήσω μονάχα σὰν μὲ βοηθήσης ἐσύ...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν δείχνει ἐνδιαφέρον στὴν πρότασί του :

— Δὲν ἔχω κανένα λόγο ν' ἀνοίξω πόλεμο μαζί του, μὲ μοιρίζει θάρακα. Ὁ Βάλα-Ντόν ἀπὸ τότε ποὺ τοῦβκανα τὴ μεγάλη συμφορά, μὲ φοβάται καὶ δὲν μοῦ ἔχει δώσει καμμιά ἀφορμή...

Ὁ καταχθόνιος Ραθάχ τοῦ πετάει μὲ τρόπο τὸ δόλωμα :

— Φαίνεται πῶς θάχης καιρὸ Ἀρχοντά μου νὰ πᾶς στὸ παλάτι τοῦ Βάλα-Ντόν... Ἄν εἶχες πάει καμμιά θόλτα κατὰ κεῖ, θὰ δεχόσουν πρόθυμα νὰ βοηθήσης στὴν ἐξόντωσί

του...

— Θέλεις νὰ πῆς γιὰ τοὺς ἀμέτρητους θησαυροὺς του ; ρωτᾷ ἀδιάφορα πάλι ὁ Ταρζάν. Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν οὔτε τὸ χρῶσι, οὔτε τὰ πολύτιμα πετράδια του...

— Δίκηο ἔχεις Ἀφέντη μου! Οἱ θησαυροὶ τοῦ μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρουν ἐμένα ποὺ εἶμαι ἕνας φτωχὸς φύλαρχος τῆς Ζούγκλας... Ὁ Βάλα-Ντόν δὲ μὴς ἔχει καὶ κάποιον ἄλλον θησαυρὸ ποὺ ἅμα τὸν ἀντικρύσης σίγουρα θὰ ξετρελλὰθῃς!...

— Τί θέλεις νὰ πῆς; τὸν ρωτᾷ ὁ Ταρζάν. Σοῦ εἶπα πῶς οἱ θησαυροὶ τοῦ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν...

— Οὔτε ἡ Κόρη του, Ἀρχοντά μου;

— Ποιὰ Κόρη του;

— Ἡ πανέμορφη Ζουρβί!.. Εἶναι ἕνα ὑπέροχο ζωντανὸ λουλούδι τῆς Ζούγκλας! Τότε ποὺ χτυπήθηκες μὲ τὸν πατέρα της ἦταν μικρὸ κι' ἄγουρο κοριτοδόπουλο... Τώρα ὅμως μὲ τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν ἔχει γινεῖ...

— Ἀλήθεια; ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον ὁ λευκὸς γίγαντας. Εἶναι πολὺ ὁμορφὴ λοιπὸν ἡ μοναχοκόρη τοῦ Βάλα-Ντόν;

— Χίλιες φορές πιὸ ὁμορφὴ ἀπὸ τὴν Ταταμπού, Ἀφέντη μου!

— Δὲν ὑπάρχει καμμιά πιὸ ὁμορφὴ ἀπὸ τὴν Ταταμπού! μωρμουρίζει ὁ Ταρζάν.

Ὁ Ραθάχ συνεχίζει σὰ νὰ μὴ τὸν ἀκουσε:

— “Αν με βοηθήσεις λοιπόν να χτυπήσω τη φυλή του πατέρα της, ή Ζουρβί θα γίνω δική σου!... Σκλάβος σου παντοτεινή!... Όσο για μένα, με φτάνουν οι θησαυροί της Σπηλιάς του Τρόμου!... Εγώ είμαι πολύ άσχημος για μία τέτοια πανέμορφη γυναίκα!... Δέχεσαι λοιπόν;

Ο Ταρζάν μένει για λίγες στιγμές συλλογισμένος κι’ αναποφασιστός.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ

Τέλος, αποκρίνεται στον τερατόμορφο κι’ έγκληματικό φύλαρχο :

— Έχω κι’ εγώ έναν άσπονδο έχθρό, Ραβάχ. Είναι ο Γκαούρ που θέλει να με γκρεμίση από το θρόνο και να γίνει αυτός ο “Αρχοντας της Ζούγκλας...”

»Πριν από λίγο, κάτω σ’ αυτή τη χαράδρα του Κόκκινου Σκροπιού, συναντηθήκαμε για να μονομαχήσουμε μέχρι θανάτου!... Ο ένας από τους δυό μας να θγί απ’ τη μέση!... Μά την τελευταία στιγμή δειλίασε... “Ήξερε καλά ποιά τύχη τον περίμενε αν άποφάσιζε να χτυπηθί μαζί μου... Μοι άποσχέθηκε λοιπόν πώς θά φύγη από την περιοχή μου και θά πάη να ζήση άλλοι, μακριά...”

— Τόσο το καλύτερο, μουρμουρίζει ο Ραβάχ. “Ετσι, θά γλυτώσης μία για πάντα απ’

αυτόν...”

— Δεν είναι τόσο απλό το ζήτημα όσο νομίζεις, το λέει ο Ταρζάν.

— Γιατί, “Αρχοντά μου;

— Γιατί ο Γκαούρ με μισεί. Κι’ όταν φύγη, δεν θά καθίση με σταυρωμένα χέρια. “Από τις μακρινές φυλές των Ιθαγενών θά μαζέψη άμέτρητους άγριους πολεμιστές. Και κάποτε θά τους κουβαλήση εδώ για να μου επιτεθούν και να μ’ έξοντώσουν...”

»Είναι όμως κι’ ένας άλλος άκόμα λόγος που με κάνει ν’ άνησυχώ: Φεύγοντας ο Γκαούρ τώρα, θά πάρη μαζί του την πανώρια Ταταμπού. Γι’ αυτήν με νοιάζει περισσότερο. Θέλω να μείνη στα χέρια μου. Νά γίνει παντοτεινή συντρόφισσά μου!

... ..

“Ετσι, ο Ταρζάν κι’ ο Ραβάχ δεν άργούν να κλείσουν μία έγκληματική συμφωνία:

Ο τερατόμορφος φύλαρχος με τους άραπάδες του, θά πολιορκήσουν το θεόρατο πέτρινο θούνι. Και θά παραδώσουν στον “Αρχοντα της Ζούγκλας, δεμένους χειροπόδαρα τον Γκαούρ και την Ταταμπού.

Σε αντάλλαγμα ο Ταρζάν θά βοηθήση τον Ραβάχ να χτυπήση και να έξοντώση τη φυλή του Βάλα-Ντόν. Για να κάνη δικούς του τους θησαυρούς που κρύβονται στη Σπηλιά του Τρόμου! Κι’ ο λευ-

Τρομακτική μάχη αρχίζει ανάμεσα στις δυο φυλές. Οι άγριοι καννίβαλοι καλεύουν και χτυπώνται με αφάνταστη λύσσα.

κός γίγαντας θά κρατήσει για δεύτερη σκλάβο του την πανέμορφη Ζουρβί...

Σφίγγουν, λοιπόν, τὰ χέρια τους για να επισφραγίσουν την εγκληματική συμφωνία και ξεκινάνε άμέσως για την πραγματοποίησή της...

Ο Αρχοντας της Ζούγκλας με τόν άπαλο Ραθάχ και τούς άραπάδες του, παίρνουν κατεύθυνση προς τὸ περήφανο θουνό του θρυλικού Έλληνα γίγαντα...

Και νά: 'Ο Γκαούρ κι' ή Ταταμπού πὸ άφουγγράζονταν και τὸς παρακολουθοῦσαν, θγαίνουν από τὸ μεγάλο θάμνο πὸ είχαν κρυφτῇ και τὸς παίρνουν τὸ κατόπι. Κα-

θὼς προχωροῦν πίσω τους προσέχουν νά μένουν άθέατοι και νά μὴ κάνουν τὸν παραμικρὸ θόρυβο πὸ θά μπορούσε νά τὸς προδώσει.

Τέλος, φθάνουν στοὺς πρόποδες τοῦ θεόρατου πέτρινου θουνού. 'Ο Ραθάχ διατάζει πρῶτα τὸς άγριους πολεμιστῆς του νά ζώσουν γύρω-γύρω ὅλο τὸ θουνό. Ὑστερα, διατάζει ἕναν, τὸν πιὸ ἔμπιστο άπ' αὐτοὺς :

— 'Ανέβα γρήγορα στὴν κορφῇ... Πέο' στὸν Γκαούρ και στὴν Ταταμπού, πὼς ἔχουμε περικυκλώσει τὸ θουνό τους και πὼς από πουθενά πιά δέν θά μπορούσουν νά ξεφύγουν... Νά τὸ πάρουν από-

φασί πώς είναι σκλάβοι μας και να παραδοθούν με τη θέλησή τους... "Αλλιώς θα σκαρφαλώσουμε πάνω στη σπηλιά και θα τούς κάψουμε ζωντανούς..

ΣΤΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΑ ΒΡΑΧΙΑ

Ο μαύρος Ιθαγενής αρχίζει να σκαρφαλώνει θαρρετά στ' απόκρημνα βράχια του θεόρατου πέτρινου βουνού. Φαίνεται όμως άσυνήθιστος σε τέτοια επικίνδυνα ανεβασματα.

Με μεγάλη δυσκολία και κακότεχνες προσπάθειες γαντζώνεται στα βράχια και προχωρεί.

Ο άπαισιος Ραθάχ που τον παρακολουθεί από κάτω ν' ανεβαίνει τόσο άργα, θυμώνει. Και του φωνάζει άγρια:

— Γρήγορα σκύλε!... "Αν γκρεμοτσακιστής δεν πειράζει. Θα στείλω άλλον να φθάσει στην κορφή!

Ο άμοιρος άράπης ανεβαίνει, όσο μπορεί πιο γρήγορα. Και κάθε τόσο γυρίζει το κεφάλι του και αντικρύζει το φοβερό βέραθρο που χάσκει κάτω απ' τα πόδια του...

Και νά: Τη στιγμή που φθάνει στα μισά, πάνω-κάτω, του πέτρινου βουνού, το γυμνό μαύρο πόδι του γλυστράει πατώντας πάνω σε κάποιον χορταριασμένο θράχο.

Κι' ο μαύρος αρχίζει να πέφτει, να γκρεμοτσακίζεται,

χτυπώντας με άφάνταστη όρμη απ' τον ένα θράχο στον άλλον.

"Ωσπου τέλος, σωριάζεται κάτω με θαρό κι' ανατριχιαστικό γδοῦπο...

Το κορμί του είναι γεμάτο ματωμένες πληγές! Τό κεφάλι του σπασμένο! Κι' από τό στόμα του θγαίνουν κόκκινοι άφροι.

Είναι νεκρός!...

Ο τερατομόρφος και κακούργος φύλαρχος του ρίχνει μία αδιάφορη ματιά και διατάζει κάποιον άλλον απ' τούς ανθρώπους του :

— "Ανέβα έσύ, σκύλε!.. "Αν γκρεμοτσακιστής σάν κι' αυτόν, θα σε... σφάξω!...

Ο δεύτερος άράπης φαίνεται άφάνταστα φοδισμένος. Τά χέρια και τά πόδια του τρέμουν... "Όμως, δεν μπορεί παρά να έκτελέσει τη διαταγή του "Αρχηγού του. "Αλλιώς είναι χαμένος!...

Κι' αρχίζει ο άμοιρος να σκαρφαλώνει...

Είναι αλήθεια, πώς ή τύχη διάλεξε τό σημείο αυτό του πέτρινου βουνού να είναι τό δυσκολώτερο για να σκαρφαλώση κανείς. Τά βράχια είναι πολύ άπότομα και γλυστερά. Κι' αυτός ακόμα ο Γκαούρ θα δυσκολευόταν πολύ ν' ανεβη απ' εκεί στην κορφή του.

"Έτσι, με μεγάλη προσοχή και με τόν τρόμο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του, σκαρφαλώνει τώρα και ο δεύτερος άράπης.

Ὁ Ταρζάν πού τόν παρακολουθεῖ μέ σηκωμένο τὸ κεφάλι, τοῦ δίνει ὁδηγίες:

— Ἀπὸ ἐκεῖ, θλάκαί!... Πάτησε τὸ ἀριστερό σου ποδάρι στὸ μυτερό θράχο... Πιάσου στὸν ἄλλον δεξιό!... Ἄφησε τώρα τὸ ἓνα χέρι σου... Ἀρπάξου ἀπ' τὴν παραπάνω πέτρα...

Ἄλλοίμονο ὅμως. Σὲ μιὰ στιγμή παραπατάει κι, αὐτός. Γλυστράει σὰν τὸν πρῶτον. Καὶ γκρεμοτσακίζεται ὅπως κι' αὐτός.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἐκείνη τῇ στιγμή εἶχε γυρίσει πρὸς τὸ μέρος τοῦ φύλαρχου πού κάτω τοῦ ἔλεγε. Καὶ δὲν εἶδε τὸν ἀράτη πού γλύστρησε κι' ἄρχισε νὰ πέφτη...

Ἔτσι δὲν κάνει καμιὰ κίνηση νὰ προφυλαχτῇ. Κι' ὁ ἄμοιρος μαῦρος γκρεμοτσακίζεται πάνω του.

Τὸ χτύπημα εἶναι ἀφάνταστα θάλιο καὶ τρομακτικό!...

Ὁ Ταρζάν πού τὸ δέχεται χωρὶς ὄχι μόνο νὰ τὸ περιμένῃ, μὰ οὔτε κἀν νὰ τὸ φαντάζεται, σώριάζεται κάτω, θγάζοντας τρομαγμένο ξεφωνητό. Καὶ μένει ἀκίνητος σὰν σκοτωμένος.

Ὁ ἰθαγενὴς μόνο στέκεται τυχερός. Αὐτός δὲν παθαίνει τίποτα!...

Ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος σκύβει τώρα πάνω στὸ ἀκίνητο κορμί τοῦ Ταρζάν. Τινάζει τὸ πόδι του καὶ τοῦ δίνει μιὰ γερὴ κλωτσιά. Ὁ λευκὸς γίγαντας δὲν κουνιέται. Οὔτε δει-

χνεὶ κανένα σημάδι ζωῆς.

— Ψόφησε, μουρμουρίζει ὁ Ραβᾶχ. Ἄς τὸν φάνε τὰ πεινασμένα ὄρνια. Θὰ χτυπήσω μονάχος μου τὴ φυλὴ τοῦ Βάλα—Ντόν!...

Κι' ἀμέσως γυρίζει στοὺς ἀραπάδες του :

— Πάμε, τοὺς λέει. Δὲν ἔχουμε τώρα καμιὰ δουλειὰ ἐδῶ... Ἡ ψυχὴ τοῦ Ταρζάν ἄς σκαρφαλώσῃ ψηλά στὴν κορφὴ κι' ἄς ψάξῃ νὰ βρῇ τὸν Γκαοὺρ καὶ τὴν Ταταμπού του!...

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΝΕΚΡΟΣ

Ὁ τερατόμορφος φύλαρχος Ραβᾶχ μέ τοὺς ἀγριούς ἰθαγενεῖς τῆς φυλῆς του, φεύγουν τώρα. Προχωροῦν ἀποφασισμένοι ὅλοι νὰ χτυπηθοῦν μέ τὴ φυλὴ τοῦ παντοδύναμου Βάλα—Ντόν...

Ὁ Ραβᾶχ λαχταράει νὰ κἀνὴ σκλάβος του τὴν πανέμορφη Ζουρβὴ καὶ ν' ἀποκτήσῃ τοὺς ἀμέτρητους θησαυροὺς τῆς Σπηλιάς τοῦ Τρόμου!...

.....

Τὸ μπουλούκι τῶν μαύρων ἔχει ἀπομακρυνθῇ ἀρκετὰ τώρα. Ὁ Γκαοὺρ κι' ἡ Ταταμπού θγαίνουν πάλι ἀπ' τὴν κρυψώνα τους. Ἔχουν ἰδῇ κι' ἔχουν ἀκούσει ὅλα ὅσα γίναν ἐκεῖ, στοὺς πρόποδες τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ τους.

Ἔτσι τρέχοντας ἀλαφιασμένοι φθάνουν γρήγορα κοντὰ

στό ακίνητο κορμί τοῦ Ταρζάν.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀκούθει καὶ ἀφουγγράζεται τὴν καρδιά του. Ὅμως, δὲν καταφέρει ν' ἀκούσῃ τοὺς χτύπους της. Καὶ τὸ πρόσωπό του γίνεται μὲ μίαν κίτρινο σὰν χρυσάφι.

— Γιὰ ἀκουε κι' ἐσύ, λέει στὴν πανώρια συντρόφισσά του. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἀκούω καλά.

Ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» γονατίζει πάλι στό ἀκίνητο κορμί τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας καὶ κολλάει τ' αὐτὴ τῆς στό στήθος του.

Τὸ πρόσωπό της, γιὰ λίγες στιγμές, μένει χωρὶς καμμιὰ ἔκφρασι. Ξαφνικά ὅμως, φωτίζεται παράξενα. Τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της λάμπουν ἀπὸ ἀγρία χαρά!...

— Ζή; τὴ ρωτᾷ μὲ ἀγωνία ὁ Γκαούρ.

— Ὅχι! τοῦ ἀποκρίνεται ἀναπνέοντας μὲ ψυχικὴ ἡδονή. Σκοτώθηκε! Γλυτώσαμε μιά γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν ὑπουλο ἐχθρό. Εἶσαι εὐχαριστημένος τώρα;

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας τὴν κυττάζει ἀγρία. Τὰ μάτια του πετᾶνε ἀστραπὲς ὀργῆς, ἐνῶ ταυτόχρονα θουρκώνουν:

— Ὅχι, τῆς ἀποκρίνεται. Θὰ ἤμουν ἕνας ἀνάνδρος ἂν χαίρομουν στὴ συμφορὰ καὶ τοῦ ἐχθροῦ μου ἀκόμα!... Ὁ Ταρζάν ἦταν «ἀδελφός» μου. Συγχωροῦσα κάθε κακὴ του πράξι. Κάθε ἐλάττωμά του. Μο-

νάχα οἱ δειλοὶ δὲν συγχωροῦν! Ἀγαποῦσα τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας καὶ θὰ τὸν ἀγαπῶ πάντα! Ὁ χαμός του κάνει τὴν καρδιά μου νὰ σπαράξῃ ἀπ' τὸν πόνο!... Ὅμως ἐσύ χαίρεσαι γι' αὐτό... Ἐχεις λοιπὸν τόσο κακιὰ ψυχῇ; Μήπως δὲν εἶσαι γνήσια Ἑλληνίδα;

Ἡ Ταταμποῦ δὲν θυμῶνει ἀπ' τὰ λόγια τοῦ ἀγαπημένου συντρόφου της. Τὸν κυττάζει μόνον μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό καὶ χαμογελάει ἱκανοποιημένη:

— Μπράβο, τοῦ λέει. Αὐτὰ τὰ λόγια περίμενα ν' ἀκούσω ἀπ' τὰ χεῖλια ἐνός Ἑλλήνα! Τώρα σὲ ἀγαπῶ πῶς πολὺ ἀπ' ὅσο σὲ ἀγαποῦσα...

Καὶ προσθέτει:

Ὁ Ταρζάν δὲν εἶναι νεκρός! Ἀκουσα τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ... Πολὺ ἀδύναμα ὅμως!...

— Τότε; ψιθυρίζει χαμένα ὁ μελαψὸς γίγαντας.

— Ἐπιτήδες σοῦ εἶπα ψέματα. Ἦθελα νὰ θαυμάσω, γιὰ μιά ἀκόμα φορὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς ὑπέροχης ψυχῆς σου!...

Τὸ πρόσωπο καὶ τὰ μάτια τοῦ Γκαούρ λάμπουν τώρα ἀπὸ χαρά.

— Ἀλήθεια; Ζή λοιπὸν ὁ Ταρζάν; τὴ ρωτᾷ μὲ λαχτάρα.

Καὶ πέφτοντας πάλι πάνω στὰ στήθεια τοῦ ἀκίνητου λευκοῦ γίγαντα, ἀφουγγράζεται πῶς προσεκτικὰ τώρα τὴν καρδιά του.

— Ναι, ξεφωνίζει οάν τρελ-
λός. Χτυπάει!.. 'Η καρδιά
του χτυπάει!... 'Ο Ταρζάν ζή.
'Ο Ταρζάν θά ζήσει!...

Υστερα, κάνει ό,τι μπορεί
γιά νά τόν συνεφέρη. Μά στέ-
κεται αδύνατο. 'Ο 'Αρχοντας
τῆς Ζούγκλας ἔχει πέσει σέ
βαθύ λήθαργο. Βρίσκεται σέ
άφασιά!..

'Ο γιγαντώσωμος 'Ελληνας
γυρίζει στή συντροφιά του:

— Ταταμπού, τῆς λέει.

— Τι;

— 'Ο Ταρζάν εἶναι ἀλήθεια
πῶς στάθηκε ἑχθρός μας...
Πολλές φορές θέλησε νά μᾶς
κάνη κακό. Μά ἴσως νά εἶχε
καί δίκηο...

— Δίκηο;! κάνει ἀπορῶντας
ἡ μελαψή κόρη. 'Ενας κα-
κούργος ἔχει ποτέ δίκηο;

'Ο Γκαούρ συνεχίζει:

— 'Εμεῖς φταίμε πού ἤρθα-
με νά θρονιαστοῦμε ἐδῶ στό
βασιλεῖό του... 'Εμεῖς τόν ἐνο-
χλήσαμε πρῶτοι μὲ τὴν πα-
ρουσία μας... Καλὰ βασιλεψε
τόσα χρόνια στὴν ἄγρια αὐτὴ
περιοχή... Ποτὲ δὲν ἦρθε νά
μ' ἐνοχλήσῃ αὐτὸς ἐκεῖ πού
ζοῦσα... Τώρα δίκαια ἡ ἀδίκαια
νομίζει πῶς θέλω νά τοῦ πά-
ρῶ τὸ θρόνο τῆς Ζούγκλας...
'Εχει λοιπὸν κάθε λόγο νά ζη-
τᾷ τὴν ἐξόντωσί μου!... 'Όσο
γιά σένα, τί φταίει ἀν λαχτα-
ράν νά σέ κάνῃ συντροφιάςά
του; 'Η φλογισμένη του καρ-
διά κάνει τὸ αἷμα νά κοχλάζῃ
μέσα στίς φλέβες του. Τὰ δι-
μορφα μάτια σου τόν ἔχουν
μαγέψει. Δὲν ἔχει πιά τὸ νοῦ

νά ξεχωρίσῃ τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ
κακό!... 'Ας τόν συγχωρέσου-
με λοιπὸν Ταταμπού! Κάποτε
θά συνέλθῃ κι' αὐτός... Θά κα-
ταλάβῃ τὸ σφάλμα του καὶ θά
μετανοίωσῃ γιά ὅσα κακὰ μᾶς
ἔχει κάνει!...

'Η μελαψή 'Ελληνίδα ἀνα-
στενάζει.

— Καί τί θά γίνῃ τώρα; ρω-
τάει σιγά.

'Ο Γκαούρ τῆς ἐξηγεῖ τὸ
σχέδιό του:

— 'Εσύ θά μείνῃς ἐδῶ, κον-
τά του. Θά κάνῃς ό,τι μπορείς
γιά νά τόν συνεφέρῃς... 'Εγώ,
στό μεταξύ, θά τρέξω στή
Σπηλιά τοῦ Τρόμου. Πρέπει
νά βοηθήσω καὶ νά σώσω τόν
Βάλα—Ντόν ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι
τοῦ κακούργου Ραβάχ.

»'Όπως ἀκούσαμε, ὁ τερα-
τόμορφος αὐτὸς φύλαρχος ἔ-
χει σκοπὸ νά πάρῃ σκλάβους
του τὴν πανέμορφη Ζουρβί.
Καὶ ν' ἀρπάξῃ τοὺς ἀμέτρη-
τους θησαυροὺς τοῦ πατέρα
τῆς!... 'Αφοῦ λοιπὸν τὸ ξέρω,
ἔχω ὑποχρέωσι νά τοὺς βοη-
θήσω. Νά κάνω ό,τι μπορῶ!..

Καὶ προσθέτει :

— Σάν τελειώσω ἀπὸ ἐκεῖ,
θά γυρίσω πάλι ἐδῶ. Θά ση-
κώσω τόν Ταρζάν στὰ χέρια
μου καὶ θά τόν πάω στή σπη-
λιά του...

— Πήγαινε στό καλὸ, τοῦ
λέει ἡ πανώρια Ταταμπού. 'Ε-
γὼ θά μείνω κοντά του καὶ
θά κάνω ό,τι μπορῶ γιά νά
τόν βοηθήσω καὶ νά τόν συνε-
φέρω...

Καὶ ὁ Γκαούρ φεύγει ἀμέ-

Ξεφρνικά τὸ χορταρένιο χωριὸ τῶν ἄγριων Ἰθαγενῶν παίρνει φωτιά ! .. Σαν τρελλές εἰ γυναῖκες, οἱ νέσοι καὶ τὰ παιδιά βγαίνουν ἀπ' τὶς καλύβες καὶ τρέχουν νὰ σωθοῦν.

ὡς τρέχοντας. Προχωρεῖ κατὰ τὴν περιοχή πού θρίσκεται ἡ Σπηλιά τοῦ Τρόμου. Ἐκεῖ πού ζῇ ἡ φυλὴ τοῦ Βάλα—Ντόν...

του.

Ὁ Βάλα—Ντόν κρύβει σὲ χορταρένιο παλάτι του, τὴ μοναχοκόρη του καὶ μαζεύει γρήγορα τοὺς πολεμιστὲς τῆς φυλῆς.

Ἔτσι, μιὰ τρομακτικὴ μάχη ἀρχίζει κι' ἓνα φοβερὸ μακελειὸ γίνεται γύρω-γύρω σὲ τὸ χωριὸ πού ὁ Ραθάχ ἤρθε νὰ πατήσῃ.

Οἱ ἄγριοι Ἰθαγενεῖς ἀντίπαλοι χτυπιῶνται μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ καὶ λύσσα!

Οἱ ἀραπάδες τοῦ Ραθάχ εἶναι πιὸ λίγοι, μὰ πιὸ ὁρμητικοὶ καὶ φανατισμένοι... Τὸ ἔχουν πάρει ἀπόφασι νὰ μποῦνε στὴ Σπηλιά τοῦ Τρόμου καὶ ν' ἀρπάξουν τὸ χρυσάφι καὶ

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

Ἄς ἀφήσουμε τώρα τὸν Γκαούρ νὰ τρέχῃ, κι' ἄς παρακολουθήσουμε τὸν ἀπαίσιον Ραθάχ καὶ τοὺς ἄγριους ἀραπάδες του πού θβάνουν καὶ πολιορκοῦν τὸ χωριὸ τῆς πανέμορφης Ζουρίβι.

Ὁ κακοὐργὸς φύλαρχος τοὺς διατάζει νὰ μποῦνε μέσα καὶ νὰ θάλουν φωτιά στ' ἀμέτρητα χορταρένια καλύβια

τ' ἀμέτρητα πολύτιμα πετράδια! 'Ο «'Αρχηγός» τούς ἔχει ὑποσχεθῆ ἓνα μεγάλο μερίδιο ἀπ' τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦς!

Τὰ φαρμακερά κοντάρια καὶ τῶν δυὸ παρατάξεων χτυπάνε ἀλύπητα τὰ κορμιά τῶν ἀντιπάλων. 'Αμέτρητα κορμιά σωριάζονται κάτω καὶ σπαράζουν!...

Οἱ μαῦροι τοῦ Ραθάχ — ἂς εἶναι λιγώτεροι — ὅλο καὶ προχωροῦν. 'Όλο καὶ ζώνουν τὸ χωριὸ πού τοῦ ἔχουν ἐπιτεθῆ...

'Ο τερατόμορφος φύλαρχος κρύβεται ξαφνικά κάπου γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του. 'Ανάθει γρήγορα, μὲ τὸ πρωτόγονο τσακμά-

κι του, μιά μικρὴ φωτιά. Ρίχνει πάνω της ἓνα χοντρὸ ξερό κλαδί. Τὸ ἀνάθει στὴ μιά του ἄκρη καὶ τρέχοντας ἀμέσως, ξαναγυρίζει στοὺς ἀραπάδες του.

Τέλος, καὶ μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι, τὸ πετάει ἀπ' ἐκεῖ. Κι' ἐκεῖνο ἀναμμένο ὅπως εἶναι, διαγράφει φωτεινὴ καμπύλη στὸν ἀέρα καὶ πέφτει πάνω σὲ μιά ἀπὸ τίς χορταρῆνιες καλύβες τοῦ χωριοῦ.

Καὶ τὸ κακὸ δὲν ἀργεῖ νὰ γίνη...

'Η καλύβα πού δέχτηκε τὸ ἀναμμένο κλαδί παίρνει γρήγορα φωτιά! Τὰ παρακάτω τ' ἀναλαμβάνει ὁ ἀέρας πού φυσάει πρὸς τὸ θάθος τοῦ χω-

'Ατρέμνητη ἡ μὴλαφὴ 'Ελληνίδα χύνεται πάνω στὰ δυὸ νανισμένα λιοντάρια πού ζητοῦν νὰ κατασπαράξουν τὸν δυστυχισμένο 'Αρχοντα τῆς Ζούκλας

κοντά στον ακίνητο κι' αναίσθητο "Αρχοντα της Ζούγκλας.

Ο Γκαούρ είχε αφήσει — όπως ξέρουμε — την πανώρια συντροφισιά του να τον προσέχει και να τον προστατεύει.

Η Ταταμπού κάνει ότι μπορεί για να περιποιηθεί τις πληγές του και να του ξαναδώσει τη ζωή που κινδυνεύει να χάσει...

"Έχουν περάσει πάνω από δυό ώρες όταν ο Ταρζάν αρχίζει, σιγά-σιγά, να συνέχεται...

Τέλος, ανοίγει τα μεγάλα γαλάζια μάτια του και κυττάζει χαμένα την υπέροχη "Ελληνίδα.

— "Εσύ έδω; ψιθυρίζει.

Η πανώρια Ταταμπού, του χαμογελάει με καλωσύνη και συμπόνια:

— Ναι, Ταρζάν.. Πώς νοιώθεις τώρα; Πονάς ακόμα; Είσαι καλύτερα;

Ο λευκός γίγαντας αντί ν' αποκριθεί, ρωτάει με άπορία :

— Ποιός; Ποιός με χτύπησε;

Η «Κόρη της Ζούγκλας» του εξηγεί :

— "Ενας άράκης του Ραδάχ σε χτύπησε, Ταρζάν. "Ομως, χωρίς να το θέλη ο άμοιρος!.. Είχε σκαρφαλώσει στο πέτρινο θούνό μας και παραπατώντας γκρεμοτσακίστηκε... Η κακιά τύχη θέλησε να πέσει με μεγάλη όρμη πάνω σου... Αυτός δεν έπαθε τίποτα.. "Εσύ όμως λίγο έλλειψε να σκοτωθείς..

— Κι' εσύ; Πώς τά ξέρεις

δλ' αυτά;

— "Εγώ κι' ο Γκαούρ είχαμε κρυφτή κάπου εκεί κοντά σας. "Ακούσαμε και είδαμε όλα όσα γίναν... Ξέρουμε τη συνωμοσία που έκανες με τον τερατόμορφο φύλαρχο. Μά ο κακούργος Ραδάχ δεν μπόρεσε να μας πιάσει σκλάβους του. Για να μας παραδώσει σ' έσένα, όπως είχατε συμφωνήσει...

Το πρόσωπο του Ταρζάν που είχε αρχίσει να ροδίζει, ξαναγίνεται κίτρινο σαν του νεκρού. Ξαναρωτάει με συντριβή και δέος :

— Τ' ακούσατε όλα λοιπόν; Ο Γκαούρ κ' εσύ μάθατε το μεγάλο κακό που θέλησα να σας κάνω; Τότε γιατί; Γιατί αφού ερισκόμουν αναίσθητος στα χέρια σας, δεν θελήσατε να μ' εκδικηθείτε; Γιατί δεν με σκοτώσατε, όπως θα μου αξίζε; Γιατί δεν με θασάνισατε...

Η Ταταμπού του αποκρίνεται απλά:

— Μά γιατί είμαστε "Ελληνες, Ταρζάν.

Ο "Αγγλος γίγαντας φαίνεται θαθεία μετανοιωμένος.

Αργά και με κόπο σηκώνεται όρθος. Κι' άμέσως γονατίζει μπροστά στην πανώρια κι' άτρόμητη Κόρη της Ζούγκλας

— Ταταμπού! της λέει. Αμέτρητες φορές έχω φερθή άσχημα στον Γκαούρ τον «άδελφό» μου και σε σένα!.. Μά όσα κακά σας έκανα έσείς μου τ'α πληρώσατε πάντοτε με καλωσύνες!..

»Χίλιες φορές καλύτερα θά προτιμούσα νά μού φερνόσατε κ' έσείς τὸ ίδιο! Νά μὲ μισούσατε καὶ νά μὲ σκοτώνετε ἀκόμα!.. Ἡ καλωσύνη ἢ ἀγάπη καὶ ἡ ὑπερηφάνεια σας μού κάνουν μεγαλύτερο κακό. Τιμωροῦν πολὺ πιο σκληρὰ τὶς πράξεις μου...

»Γιατί μού σπαράξετε τὴν καρδιά!... Γιατί μὲ κάνετε νά μισῶ τὸν ἑαυτὸ μου! Νά τὸν συχαίνομαι καὶ νά τὸν ἀηδιάζω!...

Ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα τὸν λυττάζει μὲ πονεμένη θλίψη...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμηλώνει μὲ συντριβὴ τὰ μάτια του καὶ συνεχίζει:

— Ἀκουσέ με, καλή μου Ταταμπού: Ἀπὸ τότε ποὺ γιὰ πρώτη φορά σὲ ἀντίκρυσα, ἐνοιῶσα κάτι παράξενο νά γίνεται μέσα μου!...

»Ἄλλοτε νοιώθω τὴν καρδιά μου νά πλημμυρίζει ἀπὸ ἀνείπωτη ἀγάπη γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸν Γκαούρ.. Τότε λαχταρῶ νά σᾶς βοηθήσω, νά σᾶς προστατέψω νά σᾶς δῶ χαροῦ μένους κ' εὐτυχισμένους. Καὶ τῇ ζωῇ μου θά ἤμουν ἑτοιμος νά στερηθῶ γιὰ νά μποροῦσα νά σᾶς κάνω τὸ καλὸ. Καὶ μοι νάχα τὸ καλὸ!...

»Ἄλλοτε ὅμως νοιώθω νά σβήνουν ὅλ' αὐτὰ τὰ εὐγενικά συναισθήματά... Νοιώθω μέσα μου νά ξυπνήῃ ἓνας ἄλλος Ταρζάν, Κάποιος ἀνάποδος ἑαυτὸς μου!... Εἶναι αὐτὸς ὁ καταραμένος κακοῦργος : ὁ Ναζράτ!...

»Καὶ τότε ἀλλάζω δλόκληρος: Γίνομαι κακὸς, ἀγριος, ὀπουλος, καταθρόνιος, ἐκδικητικὸς!... Καὶ μισῶ θανάσιμα κ' ἐσένα καὶ τὸν Γκαούρ!... Λαχταρῶ νά σᾶς κάνω κακό. Νά σᾶς βασανίσω!.. Νά σᾶς σκοτώσω ἀκόμα!...

»Τότε φαίνομαι στὰ μάτια σας ἓνας ἀπαίσιος κακοῦργος, ἓνας φρικτὸς σαδιστῆς!... Ὁχι γιὰ πολὺ ὅμως... Γιατὶ πάντοτε λίγο κρατᾷ ἡ ἀπαίσα αὐτὴ μεταμόρφωσι τῆς καρδίας καὶ τῆς ψυχῆς μου!...

»Τέλος, γρήγορα, ὁ δεῦτερος ἑαυτὸς μου σβήνει. Ὁ φανταστικὸς Ναζράτ χάνεται σάν ἀπαίσιος βρυκόλακας. Κ' ἐγὼ ξαναγίνομαι ὁ καλὸς Ταρζάν, ὁ εὐγενικός, ὁ περήφανος, ὁ μεγαλόκαρδος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ἡ δυστυχισμένη καρδιά μου πλημμυρίζει πάλι ἀπὸ ἀγάπη κ' εὐγνωμοσύνη γιὰ σᾶς!...

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΕΤΑΙ

Ἡ Ταταμπού ἀκούει τὰ λόγια του μὲ μεγάλη συγκίνηση. Τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια τῆς ἔχουν θουρκώσει ἀπὸ δάκρυα συμπόνιας γιὰ τὸ ψυχικὸ δράμα τοῦ δυστυχισμένου ἑχθροῦ τῆς.

Καταλαβαίνει τώρα πὼς ὁ λευκὸς γίγαντας δὲν εἶναι ὅτε κακὸς, οὔτε ἀχάριστος. Ἀρρωστος εἶναι ὁ ἀμοιρὸς! Βαρειὰ ἀρρωστος στὴν ψυχὴ καὶ στὴν καρδιά!...

**Ξαφνικά τὰ νερά της λίμνης ἀναταράσσονται τρεις τε-
ράστιοι κροκέδειλοι παρουσιάζονται μπροστά 'στην ὀμορφὴ
μαύρη μὲ ἀνοιγμένες τὲς μασσέλες τους.**

Κ, ἔτοιμη νὰ ξεσπᾷς σὲ λυ-
γμούς, τὸν ρωτᾷ:

— Πέσ' μου, Ταρζάν: Τί εἶ-
ναι ἐκεῖνο πού σοῦ κάνει τὴν
τραγικὴ αὐτὴ μεταμόρφωσι;

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἀναστενάζει πονεμένα. Ὑστε-
ρα σηκώνει τὸ πανώριό κι ἀρ-
ρενωπὸ πρόσωπό του, τὴν κυτ-
τᾶζει στὰ μάτια κι ἀποκρίνε-
ται ψιθυριστά:

— Ἐσύ!... Ἡ ἀγάπη σου
ἔχει βαρειά ἀρρωστήσει τὴν
ψυχὴ μου! Σὲ ἀγαπῶ, Ταταμ-
πού! Ἡ καρδιά μου μονάχα
γιά σένα χτυπάει... Καὶ μο-
νάχα γιά σένα θά πάψῃ κάπο-
τε νὰ χτυπᾷ...

Καὶ συνεχίζει μὲ ἀφάνταστη
συντριβή, ἐνῶ δύο χοντρά δά-

κρυα κατρακυλᾶνε στὰ χλω-
μά μάγουλά του:

— Ξέρω πῶς ἐσὺ ἀγαπᾷς
τὸν Γκαούρ... Ξέρω πῶς αὐ-
τὸς εἶναι πιὸ νέος, πιὸ ὁμορ-
φος, καὶ πιὸ δυνατός ἀπὸ μέ-
να... Ξέρω ἀκόμα πῶς μιὰ
μέρα θά γίνετε σύντροφοι
παντοτεῖνοι!... Καὶ νά: Ἀμέ-
σως, μόλις συλλογιστῶ τὴν εὖ
τυχία σας ἀλλάξω!... Γίνο-
μαι ἄλλος ἄνθρωπος!... Ὁ
ἀπαίσιος κακοῦργος Ναζράτ
ξυπνᾷ πάλι μέσα μου! Κι ἀρ-
χίζω νὰ σᾶς μισῶ! Χαίρομαι
νὰ σᾶς κάνω δυστυχισμένους.
Νὰ σᾶς καταστρέψω!...

Ἡ μελαψὴ κ' ὀπέρωχη Ἑλ-
ληνίδα δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα
τῆς γιὰ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ. Ὁ-

μως συλλογιέται μέσα της:

— Πρέπει νά φύγω, όσο μπορώ πιό γρήγορα με τόν άγαπημένο μου Γκαούρ... 'Η άγάπη του Ταρζάν φαίνεται άγιάτρευτη!... Φοβάμαι πώς θ' άμεις φέρη κάποτε μεγάλη συμφορά!...

Όμως τά μάτια του λευκού γίγαντα πετάνε τώρα γαλάζιες αστραπές. Τό πρόσωπό του παίρνει άγρια έκφρασι

— Ταταμπού, της λέει ξαφνικά, "Ένα μονάχα θά με σώση: ό θάνατος! Ναι, ό θάνατος!..

Κι άμέσως θγάζει μιá παρά ξενη κραυγή, σά νά καλή κάποιον...

Δέν περνάνε λίγες στιγμές, κ' ή τετραπέρατη καίμουδίτσα Βάτ φθάνει τρέχοντας κοντά του.

Ό Ταρζάν κάτι της ψιθυρίζει σέ άλλόκοτη γλώσσα. Κ' εκείνη φεύγει βιαστική πάλι...

Καθώς απομακρύνεται στριγυλίζει παράξενα σά νά μιλάη.

Ή πανώρια Ταταμπού κυττάζει χαμένα τό λευκό γίγαντα:

— Τί είπες στή Βάτ νά κάνη; τόν ρωτάει περίεργη.

Ό Ταρζάν άναστενάζει πονεμένα:

— Τήν έστειλα νά μου φέρη τόν γλυκό θάνατο! Τόν λυτρωτή Χάρο της άποκρίνεται και τά μάτια του βουρκώνουν πάλι.

Και νά: Δέν περνάνε λίγες στιγμές και τρομεροί βρυχηθμοί ακούγονται νά πλησιάζουν.

Είναι δυό μεγαλόσωμα σερνικά λιοντάρια πού τρέχουν πρós τό μέρος πού βρίσκεται ό λευκός γίγαντας.

'Η Βάτ τά έχει στείλει...

Ό Ταρζάν τραβάει τό μαχαίρι του και τό καρφώνει με λύσσα στόν κορμό κάποιου γιγαντόσωμου δέντρου.

Άμέσως άρπάζει άπό κάτω δυό πέτρες και μουρμουρίζει:

— Άλλοίμονο!... Ένας τέτοιος θάνατος άξίζει σέ μένα!

Στό μεταξύ τά δυό λιοντάρια κάνουν νά τόν πλησιάσουν κουνώντας φιλικά την ούρά τους...

Ό "Αρχοντας της Ζούγκλας όμως πετάει με δύναμη τίς δυό πέτρες του. Και χτυπάει κατά στήθα και τά δυό!

Τά γνώριμά του θεριά, πού δέν περίμεναν τέτοια ύποδοχή, ξαφνιάζονται. "Από σεβασμό στό λευκό γίγαντα ύποχωρούν λίγα βήματα...

Ό Ταρζάν φωνάζει τώρα στήν Ταταμπού:

— Σκαρφάλωσε γρήγορα στά βράχια του θουνού σας... Δέν θέλω μαζί μ' έμένα νά πάθης κ' έσύ κακό!..

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

ΤΩΝ ΛΙΟΝΤΑΡΙΩΝ

'Η άτρόμητη Έλνίδα μένει ακίνητη κι ακλόνητη στή θέση της...

Ό "Αρχοντας της Ζούγκλας σηκώνει κι άλλες δυό, πιό μεγάλες πέτρες. Τίς πετάει με μεγαλύτερη όρμη πάνω στά

λιοντάρια. .

Ἐκείνα τὸν κυττάζουν τώρα ἄγρια καὶ μουγγρίζουν θυμωμένα.

Ὁ Ταρζάν ἐπιμένει. Τὰ πηλιδιάζει. Τοὺς πετάει κι ἄλλες πέτρες. Βγάζει μαζί καὶ παράξενες ἀγριές κραυγές. Ζητάει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὰ ἐξαγριώσῃ. Νὰ τὰ κάνῃ νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν...

Ὡσπου τέλος, καταφέρνει αὐτὸ πού ζητάει.

Τὰ θεριά χάνουν τὴν ὑπομονή τους. Καὶ οὐρλιάζοντας χύνονται κατὰ πάνω του!..

Μὲ τὰ μπροστινά τους ποδάρια τὸν χτυπάνε σὸ στήθος καὶ τὸν ἀνατρέπουν. Ἀμέσως μὲ νόχια καὶ δόντια ζητᾶνε νὰ σπαράξουν τίς λευκές σάρκες του.

Ὁ Ταρζάν δὲν κάνει καμμιὰ προσπάθεια νὰ σωθῇ... Θέλει ν' αὐτοκτονήσῃ μὲ αὐτὸν τὸν φρικτὰ τραγικὸ τρόπο!...

Ὁμως ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀνεχθῇ.. Τὰ ὁμορφα μάτια της πετᾶνε μαῦρες ἀστραπές!...

Τραβάει ἀμέσως καὶ μὲ βιάσι τὸ φονικὸ μαχαίρι της. Καὶ πέφτει ἀκράτητη πάνω στὰ μανιασμένα θεριά...

Χτυπάει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ καὶ λύσσα τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο λιοντάρια. Ἡ λάμα τοῦ μαχαίριου της χώνεται βαθειὰ σὸ ἀριστερὸ του πλευρὸ καὶ καρφώνεται στὴν καρδιά του.

Τὸ θεριὸ σωριάζεται ἀμέσως κάτω, σπαράζοντας ἀπαίσια... Τεντώνει ὑστερὰ τὰ πο-

δάρια του καὶ μένει ἀκίνητο, νεκρὸ!... Ἀπὸ τὸ μισάνοιχτο στόμα του θγαίνουν κόκκινοὶ ἀφροί!...

Ἡ Ταταμποῦ παίρνει γρήγορα μερικές ἀνάσες καὶ ξάναση κώνει τὸ μαχαίρι της. Κάνει τώρα νὰ χτυπήσῃ κατὰκαρδὰ καὶ τὸ ἄλλο λιοντάρι!

Ὁ Ταρζάν, ἀνάσκελα κάτω καθὼς βρίσκεται προσπαθεῖ νὰ τῆς συγκρατήσῃ τὸ φονικὸ χέρι, φωνάζοντας:

— Μὴ Ταταμποῦ!... Φύγε, σοὺ λέω. Ἄφησέ το νὰ μὲ σπαράξῃ!... Δὲν θέλω νὰ μὲ σώσῃς... Πρέπει νὰ πεθάνω!... Τὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς μου εἶναι βαρὺ κι ἀδύναστο!...

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὅμως!... Ἡ ἀτρόμητη «Κόρη τῆς Ζούγκλας» χτυπάει γιὰ δευτέρη φορά!... Ὁμως τὸ μαχαίρι ξεφεύγει τὸ στόχο του. Σχίζει μονάχα τὴν προθιά τοῦ λιονταριοῦ.

Τὸ θεριὸ μανιάζει πιότερο τώρα... Παρατάει τὸν Ταρζάν καὶ γυρίζοντας χύνεται νὰ σπαράξῃ τὴ μελαψὴ γυναῖκα πού τὸ εἶχε χτυπήσει!...

ΑΠΟ ΘΥΜΑ

ΣΩΤΗΡΑΣ

Ἡ Ταταμποῦ παλεύει ὑπὲρ ἀνθρώπα μαζί του. Καθόλου δὲν λογαριάζει τὸν τραγικὸ κίνδυνο πού διατρέχει ἡ ζωὴ της. Λαχταράει νὰ σώσῃ τὸν ἀνθρώπο πού τόσο δυστυχισμένος γίνθηκε γιὰ τὴν ἀγάπῃ της... Τὸν πανώριο ἀνδρα πού

ζητάει στο θάνατο νά πνίξη
την έρωτευμένη καρδιά του!

Άλλοίμονο όμως!... Ένα
λιοντάρι είναι πάντοτε πιό δυ-
νατό από μια γυναίκα!..

Τά νύχια του μανιασμένου
θεριού σχίζουν τις μελαψές
σάρκες της άμοιρης Ταταμ-
πού... Ποτάμι τό αίμα τρέχει
από τις πληγές της!...

Όμως, άτρόμητη, όπως πάν-
τα, σφίγγει με λύσσα τη λαθή
του μαχαίριού της. Χτυπάει με
άφάνταστη όρμη τό λιοντάρι.
Τό τραυματίζει πολλές φορές.
Μά στέκεται άδύνατο νά τό
σκοτώσει!...

Μπροστά στο όπéροχο αυτό
παράδειγμα άλλρουϊσμού και
αυτοθυσίας, ό Ταρζάν συνέρ-
χεται!...

Ξεχνάει με μιάς τό θάνατο
πού λαχταρούσε νά βρή...
Και λαθωμένος κι αυτός και
στά κακά χάλια πού βρίσκεται
απ' τά νύχια και τά δόντια
τών λιονταριών, στιγμή δεν δι-
στάζει.

Πιετιέται με βιάσι όρθός,
τραβάει τό μαχαίρι του απ'
τόν κορμό του δέντρου πού τό
είχε, πριν λίγο, καρφώσει και
χύνεται πάνω στο έξαγριωμέ-
νο θεριό!...

Με δυο μονάχα τρομερά
χτυπήματα τό σωριάζει κάτω.
Και μ' ένα τρίτο και τελευ-
ταίο του καρφώνει πέρα γιά
πέρα την καρδιά!

Και τό δεύτερο θεριό βρί-
σκεται τώρα μπροστά του σκο-
τωμένο.

Πλάι του όμως βρίσκεται

ανάίσθητη κ' ή άτρόμητη Τα-
ταμπού...

Ό Άρχοντας της Ζούγκλας
την κττάζει με άφάνταστη ά-
γάπη και λατρεία. Άναστενά-
ζει με πόνο και συλλογιέται
ψιθυριστά:

— Κινδύνεψε τη ζωή της γιά
νά μη με αφήση νά πεθάνω!
Ποιός ξέρει... Ίσως κάτι νά
νοιώσθ στην καρδιά της και
γιά μένα!...

Και νά: Στή σέψι αυτή οι
γά - σιγά τά μάτια του παίρ-
νουν άγρια έκφρασι. Τά χαρά
κτηριστικά του προσώπου του
γίνονται σκληρά. Τά χείλια
του σφίγγονται. Τά δόντια του
τριζουν...

Σέ λίγες στιγμές ό Ταρζάν
έχει γίνει άγνωριστος!... Θά
νόμιζε κανείς πως δεν είναι
πιό ό ίδιος. Πώς είναι κάποιος
άλλος πού μονάχα στην έξω-
τερική εμφάνισι του μοιάζει.

Και ξαφνικά άρχίζει νά ούρ-
λιάζη με λύσσα και μανία:

— Σκύλε, Γκαούρι!... Πρέ-
πει νά πεθάνης!... Μονάχα
έτσι ή Ταταμπού θά με αγαπή-
ση!... Μονάχα έτσι θά γίνη
δική μου! Παντοτεινά δική
μου!...

Τά μάτια του λευκοί γίναν-
τα είναι τώρα θολά σαν τόν
βούρκο. Σκύθει κάτω... Άρ-
πάζει με λαχτάρα τό άναίσθη-
το κορμί της πανώριας μελα-
ψής Κόρης!... Και κάνοντας
μερικά βήματα φθάνει στά
πρώτα βράχια του θεόρατου
πέτρινου βουνού. Άρχίζει βια-
στικός νά σκαρφαλώνη.. Βιά

ζεται νά φθάση μέ τὸ ἀναίσθητο λάφυρό του στὴν κορφή...

Δὲν εἶναι πιά ὁ εὐγενικός καὶ περήφανος Ταρζάν! Ἔχει ξαναγίνει ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος Ναζράτ! Ὁ φανταστικός καὶ ἀνύπαρκτος ἀδελφός του!

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Καιρὸς εἶναι τώρα πιά ν' ἀφήσουμε τὸν Ταρζάν νά σκαρφαλώνη, κρατώντας τὴν ἀναίσθητη Ταταμπού στοὺς θεόρατο πέτρινο βουνὸ καὶ νά ξαναγυρίσουμε κοντὰ στὸν Γκαοῦρ, τὸν ἀτρόμητο Ἕλληνα γίγαντα...

Τὸ χορταρένιο χωριὸ τοῦ Βάλα - Ντού, ὅπως εἶδαμε βρίσκεται μέσα στις φλόγες, στοὺς καπνοὺς καὶ στὰ αἵματά!...

Τὸ παλάτι τοῦ φύλαρχου ἔχει ἀρχίσει νά παίρνη φωτιά κι αὐτό!...

Ὁ Γκαοῦρ ποὺ ἀδελφιαστος ὅπως πάντα ἔχει χυθῇ μέσα στις φλόγες, καταφέρνει ν' ἀρπάξῃ μέσα ἀπ' αὐτὸ τὴν πανέμορφη Ζουρβί καὶ νά τὴ σώσῃ ἀπὸ φρικτὸ καὶ βέβαιον θάνατο!...

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ γιὰ τὸν πατέρα της, τὸν Βάλα - Ντού! Καὶ τοὺς δυό, τρέχοντας, τοὺς φέρνει ἔξω ἀπὸ τίς φλόγες καὶ τοὺς καπνοὺς.

Ἀμέσως ξαναγυρίζει καὶ μέ ἀφάνταστη ὁρμὴ χύνεται πάνω στοὺς ἀγριούς τοῦ τερατομορφου Ραθάχ.

Τρομοκρατημένοι ἐκεῖνοι πετᾶνε τὰ κοντάρια καὶ τὰ γαῖα ταγάνια τους καὶ τρέχουν σὰν τρελλοὶ νά σωθοῦν!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας σπάζει ἕνα πυρωμένο κλαδί δέντρο, ποὺ τρομακτικὸ ρόπαλο γίνεται στὰ χέρια του. Καὶ κυνηγάει ἀκράτητος τοὺς ἀπαίσιους μαύρους Ἰθαγενεῖς!

Κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔχει τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῇ στὴν ὁρμὴ του. Ὅτε κι αὐτὸς ὁ κακοῦργος ἀρχηγός τους, ὁ Ραθάχ! Κι, ἐκεῖνος ἀκόμα τρέχει σὰν τρελλὸς γιὰ νά γλυτώσῃ.

Μὰ τὰ πόδια τοῦ Ἕλληνα γίγαντα ἔχουνε κάνει φτερά. Γρήγορα τὸν φτάνει καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό!...

Βρίσκονται κι οἱ δυὸ τώρα κοντὰ στὴ σπηλιά τοῦ τρόμου.

— Κακοῦργε, τοῦ φωνάζει ὁ Γκαοῦρ. Γιατί ἔκαψες τὸ χωριό; Γιατί σκότωσες τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Βάλα - Ντού; Γιατί θέλησες νά κάνῃς κακὸ καὶ σὲ μένα;

Μὲ βραχνή πνιγμένη φωνή ὁ δειλὸς κι ἀνανδρὸς φύλαρχος τὸν ἱκετεύει:

— Λυπήσου με ἀφέντη μου καὶ μὴ μέ πνίξεις!... Συχώρεσέ με καὶ χάρισέ μου τὴ ζωή!... Αὐτὸς ὁ καταραμένος Ταρζάν μᾶς ἔβαλε νά ζώσουμε τὸ βουνὸ σου... Μὰ τώρα σκοτώθηκε τὸ παληόσκυλο!... Κ' ἐσύ πιά θά εἶσαι ὁ δοξασμένος καὶ παντοδύναμος ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας! Ἐσένα θά προσκυνᾶμε ὅλοι!.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας τοῦ σφίγγει μὲ περισσότερη δύναμι τὸ λαϊμὸ μουγγρίζοντας:

— Ὁχι!... Ὁ Ταρζάν δὲν σκοτώθηκε!... Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ζῇ!...

Ταυτόχρονα σχεδὸν παρατάει τὸ λαϊμὸ τοῦ Ραθάχ καὶ σηκώνοντάς τον στὰ χέρια του μπαίνει γρήγορα στὸ ἀνοιγμα τῆς φοερῆς Σπηλιάς.

Κάνει ἀμέσως νὰ τὸν πετάξῃ στ' ἀνοιχτὰ στόματα τῶν κροκοδείλων... Μὰ μετανοῶναι... Ἡ γεμάτη καλωσύνη καὶ περήφανη ψυχὴ του δὲν καταδέχεται νὰ κάνῃ ἓνα τέτοιο ἔγκλημα.

Ἔτσι, τὸν παρατάει μὲ περιφρόνησι κάτω, ἐνῶ ὁ δειλὸς κακοῦργος μουρμουρίζει κλαψιάρικα.

— Ἀφέντη μου! Χάρισέ μου τὴ ζωὴ!... Ἀφοῦ ὁ Ταρζάν ζῇ, ἐγὼ γιὰ χατήρι σου θὰ τὸν σκοτώσω!...

Νομίζει ὁ ἀνάνδρος πὼς μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ θὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Γκαούρ!... Ὅμως βλέπει παραξενεμένος πὼς γίνετα ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο: Ὁ μελαψὸς γίγαντας γίνετα ἔξω φρενῶν καὶ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του πετᾶνε ἀστραπὲς ὀργῆς καὶ μίσους:

— Σκύλει τοῦ φωνάζει. Δὲν πρέπει νὰ σὲ λυπηθῶ.

Καὶ κάνει νὰ τὸν ξαναρπάξῃ στὶς χεροῦκλες του γιὰ νὰ τὸν πετάξῃ στὸ θανατερό ποτάμι τῆς Σπηλιάς τοῦ Τρόμου.

Μὰ ὁ Ραθάχ, ὅπως εἶδαμε, τρομάζει ἀφάνταστα. Καὶ κἀνώντας μιὰ ἀπτόμη κίνησι νὰ φυλαχτῇ, παραπατάει καὶ πέφτει ἀθελά του στὰ θολὰ μαυροπράσινα νερά!...

Ἀμέσως τὰ τεράστια σαγὸνὰ δυὸ κροκοδείλων τὸν κομματιάσουν καὶ τὸν μοιράζονται!...

Ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος φύλαρχος Ραθάχ ἔχει βρῆ τὴ σκληρὴ μὰ δίκαιη τιμωρία του!...

ΤΟ ΔΩΡΟ ΜΙΑΣ ΠΟΝΕΜΕΝΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ὁ Γκαούρ ξαναγυρίζει τρέχοντας πάλι στὸ χωριὸ ποῦ ἔξακολουθεῖ νὰ καίγεται. Βοηθαί τις γυναῖκες, τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς γέρους νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τίς φλόγες. Μὰ ὡθοῦνε. Κανένας μαῦρος τοῦ Ραθάχ δὲν βρίσκεται πιά ἐκεῖ. Ὅλοι τοὺς ἔχουν σκορπίσει τρομαγμένοι!...

Στὸ μεταξὺ οἱ λαίμαργες φλόγες ἀρχίζουν νὰ σθῆνουν χορτασμένες. Δὲν ἔχουν τίποτ' ἄλλο νὰ κάψουν πιά!... Ὁ λα γίναν κάρβουνα καὶ στὰ χτεσ!...

Ὁ καλὸς φύλαρχος Βάλα-Ντόν δὲν ξέρει πὼς νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του στὸ σωτήρα τους.

Ἡ πανέμορφη Ζουρβὶ κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμὸ τὸ γεροδεμένο μελαψὸ παλικάρι. Τὰ βουρκαωμένα μάτια

‘Ο Γκαούρ αρπάζει γρήγορα στά σιδερένια μπράτσα του τη μύση Κόρη του Φύλαχου. Και πασχίζει με κάθε τρόπο να τη σώσει απ’ του; πεινασμένους κροκόδειλους!.

της παίρνουν μιά παράξενα γλυκειά έκφρασι...

Στήν πρωτόγονη καρδιά της γεννιέται και φουντώνει γρήγορα ένα μεγάλο κι αγνό αίσθημα γι’ αυτόν!... “Ένα μεγάλο αίσθημα που δεν κάνει καμμία προσπάθεια να τὸ κρύψει.

— Πατέρα, λέει στο φύλαρχο Βάλα - Ντόν. Τὸ πανώριο κι ἀτρόμητο αὐτὸ παλικάρι μάγεψε τὰ μάτια καὶ τὴν καρδιά μου!... Νοιώθω πὼς τὸν ἀγαπῶ σὰ νὰ γνωρίζομαστε ἀπὸ καιρὸ... Θαρρῶ πὼς μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ζήσω πιά χωρὶς νὰ βρισκομαι κοντὰ του!... Τίποτ’ ἄλλο δὲν λαχταράω περισσότερο αὐτὴ τὴ

στιγμὴ παρὰ νὰ γίνω παντοτεινὴ συντρόφισσα τῆς ζωῆς του...

Ἀμέσως ἡ πανέμορφη κόρη γυρίζει στὸ μελαφὸ γίγαντα. Κ’ ἡ γλυκεῖα φωνὴ της τρέμει ἀπὸ συγκίνησι καθὼς τὸν ρωτάει:

— Εἶναι λεύθερη ἡ καρδιά σου Γκαούρ; Θὰ μπορούσες κ’ ἐσὺ νὰ μὲ ἀγαπήσης;

‘Ο μελαφὸς Ἕλληνας χαμηλώνει τὰ μάτια του:

— Εἶσαι πολὺ καλὴ!... Εἶσαι πολὺ ὁμορφὴ κ’ εὐγενεϊκεῖα!... Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ μπορούσα νὰ σὲ ἀγαπήσω ὅπως σοὺ ἀξίζει... Μὰ ἡ καρδιά μου εἶναι σκλαβωμένη. Ἀγαπῶ μὴν ἄλλη κοπέλλα, τὸ

Ιδιο καλή κι όμορφη σάν κ' έ-
σένα: Τήν Ταταμπού!...

Ό φύλαρχος γυρίζει μέ
τρόπο κι άπομακρύνεται άρ-
γά. Θέλει ό άμοιρος πατέρας
νά κρύψει κάποιο δάκρυ συμ-
πόνιας γιά τήν πολυαγαπημέ-
νη κόρη του.

Ή πανέμορφη Ζουρβί μέ-
νει γιά λίγο άκίνητη σά νά
τή χτύπησε κεραυνός στο κε-
φάλι!... Γρήγορα όμως συν-
έρχεται και χαμογελάει πονε-
μένα:

— Τι νά γίνη, ψιθυρίζει. Εί-
μαι άτυχη πού δέν σέ γνώρι-
σα πριν από τήν εδύχισμένη
Ταταμπού!...

Και σχεδόν άμέσως προσθέ-
τει παρακλητικά:

— Πριν φύγης όμως, έλα
μαζί μου... Θέλω νά κάνω
ένα μικρό δώρο στήν αγαπη-
μένη σου!...

Πιάνει άμέσως τό χέρι της
και τόν παρασύρει... Ό Γκα-
ούρ τήν άκολουθεί σάν ύπνω-
τισμένος.

Έτσι, φθάνουν στή Σπη-
λιά τοῦ Τρόμου και μπαίνουν
μέσα...

Τά θολά μαυροπράσινα νε-
ρά είναι ήσυχά τώρα. Κανέ-
να κεφάλι πεινασμένου κροκό-
δειλου δέν φαίνεται πουθενά..

Ή Ζουρβί κάνει άπότομα
μιά γρήγορη κίνησι. Καί βου-
τώντας στο ποτάμι, χάνεται
στο βάθος του.

Ό μελαψός γίγαντας εξα-
φνιάζεται τρομαγμένος!...
Λίγο πριν είχε δει τούς κρο-
κόδειλους νά σπαράζουν τόν

κακοούργο Ραδάχ. Ξέρει κα-
λά πώς στο σημείο αυτό πα-
ραμονεύουν άμέτρητοι πεινα-
σμένοι κροκόδειλοι!...

Κάνει μιά αάθόρμητη κίνη-
σι γιά νά βουτήξει κι αυτός
στα νερά. Νά τή βρῇ και νά
τή σώση από τά δόντια τους..

Μά δέν προφταίνει.

Πριν περάσουν λίγες στι-
γμές ή άπρόμητη μαύρη θα-
σιλοπούλα ξαναθαίνει στήν
έπιφάνεια χαρούμενη και γε-
λαστή!... Στο δεξί της χέρι
κρατάει τώρα ένα μεγάλο κι
άστραφτερό γαλάζιο διαμάν-
τι!

Τό πετάει έξω πρὸς τό μέ-
ρος τοῦ Γκαούρ:

— Πάρτο τοῦ φωνάζει. Τό
χαρίζω μέ όλη τήν καρδιά
μου στήν αγαπημένη σου!..
Στήν Ταταμπού!...

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

Ήλλοίμονο όμως!...

Τήν ίδια στιγμή τά ήσυχά
μαυροπράσινα νερά αναταρά-
ζονται. Τρεῖς φοβεροί κροκό-
δειλοι ξεπετιώνται κι' άνοι-
γοντας τίς τεράστιες μασσέ-
λες τους κάνουν ν' άρπάξουν
τήν άμοιρη Ζουρβί.

Έκεῖνη, φαίνεται σά νά
τούς περιμενε. Δέν κάνει καμ-
μιιά προσπάθεια γιά νά τούς
ξεφύγη. Μόνο ξεσπάει σ' ένα
τρελλό πονεμένο γέλιο:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά,
χά!...

Εἶναι φανερό πώς θέλει νά
δώση ένα τέλος στήν άχαρη

πιά ζωή της!... Τό πανώριο μελαψό παλικάρι πού διάλεξε ή καρδιά της, αγαπάει κάποιαν άλλη!

"Όμως ό όπέροχος "Ελληνας Γκαούρ, στιγμή δέν αφήνει νά χαθή... Μά τό καφαλισμένο ρόπαλο πού κρατάει άκόμα στά χέρια του θουτάει στά νερά. Καί μέ άφάνταστη δύναμη χτυπάει κατακέφαλα τόν πιό κοντινό κροκόδειλο. Τό χτύπημά του είναι θανατερό. Καί τό θεριό, θγάζοντας ένα πονεμένο σπαρακτικό στρίγγλισμα, βουλιάζει στά θολά νερά.

"Ο μελαψός γίγαντας δέν σταματάει καθόλου. Μέ τόν ίδιο τρόπο καί μέ πιότερη μανία χτυπάει γρήγορα στά κεφάλια καί τούς άλλους δυό κροκόδειλους.

Ταυτόχρονα θγάζει άγριες δυνατές κραυγές γιά νά τρομάξη τ' άλλα θεριά πού στό μεταξύ άρχισαν νά θγάζουν τά κεφάλια τους έξω...

"Ο Γκαούρ άρπάζει στά σιδερένια μπράτσα του τή Ζουρβί καί τήν πετάει μέ δύναμη έξω άπ' τό ποτάμι. "Αμέσως κάνει κι' αυτός μιá γρήγορη προσπάθεια γιά νά θγή άπ' τά νερά.

Δέν προφταίνει όμως. Οι νέοι κροκόδειλοι πού παρουσιάστηκαν τόν έχουν ζώσει τώρα. "Απ' όπου νά κάνη νά ξεφύγη, θά πέση σ' άνοιχτά σαγόνια τους!...

"Ετσι, αρχίζει έναν υπεράνθρωπον άγώνα μαζί τους!

Μά τό φοβερό ρόπαλό του χτυπάει δεξιά κι' άριστερά έμποδίζοντας τους νά τόν πλησιάσουν.

"Ως πότε όμως;

Τά χτυπήματά του είναι γρήγορα, θίαια κι' άφάνταστα δυνατά. Καί τό χέρι του δέν άργεί νά κουραστή σέ σημείο πού τό νοιώθη νά παραλύη!...

Τά πεινασμένα θεριά φθάνουν τώρα πολύ κοντά του. Οι θρωμερές άνάσες τους χαϊδεύουν τό πρόσωπό του!

Καί νά: "Ο πιό μεγαλόσωμος άπό τούς άλλους κροκόδειλους χυμάει ξαφνικά. Κι' άρπάζει τόν Γκαούρ στίς τεράστιες λαίμαργες μασσέλες του.

"Η πανέμορφη Ζουρβί θγάζει ένα σπαρακτικό ξεφωνητό :

— "Ααααα!...

"Ο μελαψός γίγαντας είναι χαμένος πιά!... "Όλοι οι πολεμιστές τής φυλής τοῦ Βάλα—Ντόν άν έπεφταν στά νερά, δέν θά μπορούσαν τώρα νά τόν σώσουν!...

Τήν ίδια στιγμή φθάνει τρέχοντας άλαφιασμένος ό πατέρας τής Ζουρβί. Είχε άκούσει τίς δυνατές άγριες κραυγές τοῦ Γκαούρ, όταν ζητούσε νά τρομάξη τούς κροκόδειλους.

"Η καλή τύχη θέλησε νά βρεθί στή σπηλιά τήν πιό τραγική στιγμή!... Καί βλέπει τό μελαψό παλικάρι, πού τούς είχε σώσει, νά τό έχουν άγκα-

λιάσει θανατερὰ οἱ τρομερὲς
μασέλες τοῦ κροκόδειλου.

Ἀμέσως ψιθυρίζει τὶς τρεῖς
μαγικὲς λέξεις, πού μονάχα
ἐκείνος, ὅπως εἶπαμε, ξέρει.

— Χάαθ... Βούχν... Ἀράτ!..
Καὶ τὸ ἀπίστευτο θαῦμα
γίνεται :

Οἱ κροκόδειλοι ἀποκοιμι-
ῶνται στὴ στιγμή καὶ ὅπου
θρίσκειται ὁ καθένας...

Ἔτσι ὁ Γκαοῦρ λευθερώνε-
ται ἀπ' τὰ σαγόνια τοῦ θε-
ριοῦ καὶ μ' ἓνα πήδημα θρί-
σκει ἔξω ἀπ' τὰ νερά.

Παίρνει τὸ μεγάλο γαλά-
ζιο διαμάντι πού τοῦ εἶχε πε-
τάξει ἡ Ζουρβί κι' ὅλοι μαζί
δυναστεύουν ἀπ' τὴ Σπηλιά τοῦ
Τρόμου...

Ἡ πανέμορφη μαύρη κόρη
ρωτᾷ τώρα σιγὰ καὶ μὲ πα-
ράπονο τὸν Γκαοῦρ:

— Γιατί μ' ἔσωσες; Ἡ ζωὴ
πιά δὲν θάχῃ γιὰ μένα καμ-
μιὰ χαρά!..

Τὰ μάτια τοῦ μελαφοῦ γί-
γαντα βουρκώνουν. Καταλα-
βαίνει τὸ δράμα τῆς καρδιάς
τῆς, μὰ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ...

Τοὺς ἀποχαιρετάει λοιπὸν
εὐγενικά καὶ φεύγει τρέχον-
τας σὰ νὰ τὸν κυνηγᾷ !
Σὰν κακοῦργος πού ἔκανε
φονικό!...

Καὶ παίρνει διαστικὸς τὸ
δρόμο γιὰ τὸ θεόρατο πέτρι-
νο θουνό του. Κάτω ἐκεῖ,
στοὺς πρόποδες, ὅπως εἶδαμε,
ἔχει ἀφήσει τὴν Ταταμπού νὰ
παραστέκη στὸν ἀναίσθητο
Ταρζάν...

Ο ΝΤΑΜΠΟΥΧ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ

Κάπου πλάι στὸ μονοπάτι
πού προχωρεῖ ἀκούει ξαφνι-
κά μιὰ θареιά κι' ἀγέρωχη
φωνή :

— Γκαοῦσουρρ!.. Ἔ, κα-
πετὰν Μαντράχαλεε!...

Καὶ σὲ λίγο συναντιῶνται :

— Ποῦ πᾶς, Ποκοπικό; τὸν
ρωτᾷ.

Ταραγμένος, ὁ μικροσκοπι-
κὸς νάνος τοῦ ποκρίνεται:

— Γιὰ σένα φάγω μωρέ!
Ἔσπασα τὰ... τηλέφωνα! Δὲν
μπόρεσα νὰ σὲ ὀρῶ πουθενά!

— Συμβαίνει τίποτα;

— Ἄστα καὶ μὴ τὰ ρω-
τᾷς! Ὁ Μπαρμπαδεϊνὸς σαυρος
εἶναι ὀρρωστὸς θареιά. Ἄν
δὲν πεθάνῃ, θὰ τὰ.. κακαρῶ-
σῃ ὅπως οὐδέποτε!...

Ὁ Ἑλληνας γίγαντας ρω-
τᾷ τώρα μὲ ἀγωνία:

— Τί ἔχει; Τί ἔπαθε;

— Ξέρω κι' ἐγώ!... Πολλὰ
ὕποψιάζομαι... Μᾶλλον θὰ
πρόκειται περὶ... κλαπάτσας!
Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ἔπαθε καὶ
πλατυποδία τοῦ... ἐγκεφάλου.
Ἡ νὰ ἔχῃ μυωπία τοῦ... τυ-
φλοῦ ἐντέρου! Μὲ ἀντιλήθε-
σαι;

— Ἡ Χουχοῦ πού εἶναι;

— Ἐμεινε κοντὰ του. Πα-
ρασταίνει τὴ νοσοκόμα. Τὴν
«Ἀδελφὴ τοῦ Ἐλαίου»!

Ὁ Γκαοῦρ σηκώνει τὸν
Ποκοπικό καὶ τὸν θρονιάζει
στὸ σῆρκο του.

— Πᾶμε πρῶτα στὴν Τατα-
μπού, μωρμουρίζει, ὕστερα

δλοι μαζί, τρέχουμε στὸν Ντα μπούχ.

.. .. .

“Ὅταν ὁ Γίγαντας κι' ὁ Νᾶ-
νος φθάνουν στοὺς πρόποδες
τοῦ θεόρατου πέτρινου βου-
νοῦ, ἔχει ἀρχίσει πιά νά σκο-
τεινιάζῃ.

“Ὁ Ποκοπικό πηδάει κάτω
κι' ὁ Γκαούρ ψάχνει ἀνήου-
χος ἐδῶ κι' ἐκεῖ... Ὅμως κα-
νένας δὲν φαίνεται πούθενά:
Ὅτε ὁ Ταρζάν, οὔτε ἡ μελα-
ψή Κόρη...

— Ταταμπούουου!.. Τατα-
μπούουουου! φωνάζει καὶ ξα-
ναφωνάζει.

Καὶ νά: πάνω ψηλά ἀπ'
τὴν κορφή τοῦ βουνοῦ του ἀ-
κούγεται δυνατὴ κι' ἀγρία ἡ
φωνὴ τοῦ “Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας :

— “Ε, Γκαούουου!.. Αὐτὴ
τὴ φορά σὲ νίκησααα! Ἡ ἀ-
γαπημένη σου Ταταμπού βρί-
σκεται σκλάβα στὰ χέρια
μου! Τὸ βουνὸ καὶ ἡ σπηλιά
σου εἶναι δικά μου τώρα !...
Γιατὶ μονάχα σὲ μένα, τὸν
“Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, ται-
ριάζει νά ζῶ καὶ νά βασιλεύω
ἐδῶ ἐπάνω στὴ μεγαλόπρεπη
καὶ περήφανη κορφή!...

» “Ἄν λοιπὸν δὲν φοβᾶσαι
τὸ θάνατο, ἀνέβα νά μέ φτά-
σης! Χίλιοι πίθηκοι περιμέ-
νουν νά σὲ ὑποδεχτοῦν καὶ νά
σὲ κομματιάσουν μὲ τὰ νύχια
καὶ τὰ δόντια τους!...

“Ὁ Ποκοπικό πού τὸν ἀκού-
ει ἔχει μαρμαρώσει. Λέξι δὲν

δγάζει ἀπὸ τὸ στόμα του.

“Ὁ Γκαούρ οὐρλιάζει μὲ ἀ-
φάνταστη λύσσα καὶ μανία:

— Δεῖλὲ καὶ ἀνάνδρε κα-
κοῦργε!.. “Ἐτοι μᾶς πληρώ-
νεις γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ σοῦ σώ-
σαμε; Περίμενέ με λοιπόν...
Σὲ λίγες στιγμὲς θά βρισκώ-
μαι κοντά σου...

“Ἀμέσως δγάζει τὴν τρομα-
κτικὴ κραυγὴ του:

— “Οοοοοοου! “Οοοοοοου!

Κι' ἀρχίζει νά σκαρφαλώ-
νῃ στ' ἀπότομα καὶ φοδερὰ
βράχια τοῦ βουνοῦ του.

“Ὁ Ποκοπικό τοῦ φωνάζει:

— “Ε, Γκαούρ!... Ἐμένα
νά μέ συμπαθᾶς... Δὲν εἶναι
σωστὸ ν' ἀνακατωθῶ στά..
οἰκογενειακά σας!

Μὰ δὲν προφταίνει νά τε-
λειώσῃ τὰ λόγια του.

“Ἀπὸ τὴ θεόρατη κορφή τοῦ
βουνοῦ ἀμέτρητες μικρὲς καὶ
μεγάλες πέτρες ἀρχίζουν νά
κατρακυλᾶνε!.. Σωστὴ βρο-
χὴ!...

Τρομαγμένοι ὁ νᾶνος τρέ-
χει σάν τρελλὸς νά σωθῇ, ξε-
φωνίζοντας :

— Βρέξε, Θεέ μου, κάστα-
να καὶ χιονίσε καρῦδιαα!..

“Ὁ Γκαούρ σταματᾷ νά
σκαρφαλώνῃ καὶ κρύβεται
γρήγορα στὸ κούφωμα κά-
ποιου μεγάλου βράχου. Γλυ-
τώνει ἔτσι ἀπὸ βέβαια θάνα-
το!...

“Ὁ “Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἔχει μαζέψει πάνω στὴν κορφή
τοῦ βουνοῦ ἀμέτρητους πίθη-
κους. Αὐτοὶ εἶναι πού σπρώ-
χνουν πρὸς τὰ κάτω τίς πέ-

τρεις... Καί κανένας πιά δέν
μπορεί νά σκαρφαλώσῃ ἐκεῖ.

Ὁ μελαψός γίγαντας περι-
μένη νά σταματήσει ἡ πέτρινη
βροχή. Ὑστερα, πηδάει κάτω
καί τρέχει κοντά σὸν Ποκο-
πίκο.

Τὴν ἴδια στιγμή ξανακούγε-
ται ἀπὸ ψηλά ἡ φωνὴ τοῦ Ταρ-
ζάν :

— Πάρ' το ἀπόφαισι, Γκα-
οὐρί!.. Τὸ θουνό, ἡ σπηλιά κι'
ἡ Ταταμπού ἀνέχουν πιά σὲ
μένα!... Ἄν λυπᾶσαι τὰ νειά-
τα σου, φύγε!... Εἶναι τὸ κα-
λύτερο ποῦχεῖς νά κάνης.

Ὁ τρομερός Ἕλληνας γί-
γαντας ἔχει μαρμαρώσει. Τὰ

μάτια του εἶναι καρφωμένα
ψηλά στὴν κορφή τοῦ περήφα-
νου πέτρινου θουνοῦ του.

Τὰ τεράστια στήθεια τοῦ
Γκαοὺρ σιγά-σιγά φουσκώ-
νουν... Μοιάζουν μ' ἓνα τρομα-
κτικό ἡφαίστειο πού εἶναι ἔτοι-
μο νά ἐκραγῇ!..

Ὁ Ποκοπίκο τὸν κυττάζει
μὲ μεγάλη συγκίνησι καὶ συμ-
πόνοια. Κι' ἐνῶ ἓνα δάκρυ κυ-
λάει ἀπ' τὰ μάτια του, μουρ-
μουρίζει :

— Μπουκάλα ἔμεινες, ἀδερ-
φέ μου!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

Μπορεῖτε μήπως νά φανταστήτε ποῖος εἶναι :

“Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ”

Ἄν ὄχι, τότε θ' νά μάθετε διαβάζοντας
ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Τὸ 25ον τεῦχος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Γραμμέ.ο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β ΡΟΥΤΣΟ

Ὁ Γοριλλάνθρωπος Νταμπούχ ἀρπάζει τὴν Ταταμπού.
Ἕνα λιοντάρι πού γεννάει.—Ὁ Ποκοπίκο εἶναι.. τάφος. Ὁ
γίγαν.δωμος Ἕλληνας κινδ.εῖσι.—Ἕνα θηρίο πού ζων-
τανεῖσι.—Ἡ αἰχμαλωσία τοῦ Νταμπούχ.—Γορίλλες ἐναντίον
λιονταριῶν.—Ὁ Γοριλλάνθρωπος ἐτοιμοθάνατος.

Κανένας δέν πρέπει νά μείνῃ χωρὶς νά διαβάσῃ τὸ τεῦχος :

“Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ”

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτῃ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
Ζημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικά ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελαὶ
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΔΡΩΜ. ΤΥΤΣΟΥ 24

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Ἑλλάδα **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ**

Συγγραφεὺς ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ: Ὁ ἥρωας ποὺ δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: Ὁ Γίγαντας ποὺ δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ **"ΑΓΚΥΡΑ,"** ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694